

GOVERNMENT OF INDIA

72
874 811

Book No.

N. L. 38

V 997KK

MOIPG-88-37 LXI/55 (1-5-56) 30,000.

வாழ்வர்தபெருமாள்
தமிழ்க்கவியாக மொழிபெயர்த்தருளிய
காதம்பரி மூலமும்,

ஸ்ரீரெங்கத்திலிருக்கும்

வ க டி ல்

ஜே. சிருஷ்ணய்யங்கார் அவர்கள்,

தமிழ்ப் பண்டிதர்

P. R. சிருஷ்ணமாசாரியாரையும்,

ஸ்ரீரெங்கம்

ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

குரு சப்ரிமணிய ஜயரையும்

கொண்டு எழுதுவித்த

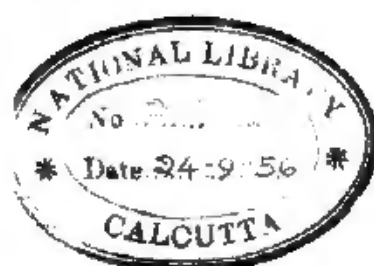
காதம்பரி வசனமும்.

TRICHINOPOLY:
THE WEDNESDAY REVIEW PRESS,
1912.

(Copy Right Reserved.)

Ta
894.8111
V997 RK

முகவுரை.

இக்காதம்பரி யென்னுங்கதை ஆதியில் வெருகாலத்துக்கு முன் பாணன் என்னுஞ் சிறந்த கவியால் வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு வசனகாவியம். இதன் பாணவரின் சொசுவமும் கதையின் பெருமையும் ஆம் முதலாவது ஒரு முறை வேளும் படித்தோர் கன்கு அறிவர் என்பதற் கையமேயில்லை. வடமொழி வல்லோர் மட்டுமே இதைப் படித்து ஆனந் தித்தலைக்கண்ட ஆசிரியர் வாழ்வந்த பெருமாள் என்பவர் தமிழ்ப் பரிற்சி யுடையாரும் இக்கதையி னின்பத்தை யனுபவிக்கவேண்டுமென் னுங் கருணையால் ஐந்துறு வருடங்களுக்குமுன் தமிழில் கிருத்தச் செய்யுள்களால் வடமொழிக் காதம்பரிக்கிணங்க மொழிபெயர்த் துதவினசொனத் தெரி ிறது. மேலும் இந்தூரில் ஆசிரியர்

“சொன்ன வரசுகமேசொலுஞ் சுதங்கஸ்சா ரிகைக

ளென்ன வானனி தியம்புமா நியம்புத லுற்றேன்”

என்று சொல்லி நூல் செய்யப்பட்டிருத்தமையின், இது கதையின் பாகமும் கருத்தின் நோக்கும் வடநூலுக்கு வித்திராசப்பட்டிருக்கு மென் றெண்ண இடமில்லை. இத்தனை காலத்துக்கு முன் இந்தூர் எழுதப் பட்டுள்ளதே யாயினும் இதுவகையில் வெணியன்நதாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால் எமக்குக் கிடைத்த அருணாங்கா எட்டுப் பிரதியைப் படித்துப் பார்க்க வேற்று அதன் இன்பம் அதிகமாக இருந்ததுபற்றி யிதைக் காணின் தமிழறிவோர் மிக ஆனந்திப்பொன நினைத்து அதனையச்சிட்டு வெளியிடத் துணிந்தேன்.

அன்றியும் இதிலுள்ள அரிய பதங்களுக்கு ஒரு சிறிய பதவுரையும் அபிதாஸ விளக்கமும் சேர்ப்பித்திருக்கிறேன். இக்கதையைக் கவியாகவே படித்தறியாக்கடாதவரும் இவ்வின்பம் இழக்காவண்ணம் இக்கவிகளை யதச்சித்து எளிய கதையில் ஒரு வசனமும் எழுதுவித்து அச்சிடுகித் தேன்.

இது முதற்பதிப்பாகையாலும் அநேக இடைபூறுகளால் ஆனகால தாமதத்தைத் தவிர்க்கவெண்ணித் துரிதப்பட்டமையாலும் இதில் நேர்க்கி ருக்கும் சொற்சிறை பொருட்மறைகளை அறிஞர்கள் பொறுப்பொன்று கம்புகிறேன்.

1912-1913 ஏப்ரல்மீ

ஜே. சி.

வாழ்வாத பெருமான
மொழிபெயர்த்த தமிழ்க்
காதம்பரியின்,
அபிதானவிளக்கம்.

தந்திரகன்.—இவன் மானவ (Mānava) தேசத் தரசன். இவன் முன்னிலையில் வைசம்பாயனென்ற கிளி கொண்கின்ற வைக்கப்பட்டது. இவனோடான் சந்திரனும் சந்திராபீடனுமாக இருந்தது.

விதிசை.—சூத்திரக மஹாராஜனுக்கு மானவதேசத்துள்ள ராஜதானி.

வைசம்பாயனன்.—சூத்திரகன்முன் கொணர்ந்து வைக்கப்பட்ட சகல சிவபு மறிந்த கிளி.

சூமாரபாலிதன்.—சூத்திரகனுடைய மந்திரி.

விந்தாடவி.—ஆரிய பூமியின் மத்தியில் ஒரு வனம்.

தண்டகாரணியம்.—விந்தாடவியின் ஓர் பாகம்.

பஞ்சவடி.—தண்டகாரணியத்தில் ஒரு ஆச்சிரமம்.

லோபாழந்திரை.—பொதியமலையிலுள்ள அகஸ்திய மஹரிஷியினுடைய பத்தி.

பம்பை.—பம்பாவரணம் என்ற தடாகம்.

மாதங்ககன்.—மாதங்கன் என்பது வேடனுக்கு எம்ஸ்கிருதப்பேர். மாதங்கன் வனத்தில் வந்த வேடத்தனாகன்.

ஜாபாலி.—கிளியின் பூர்வஜன்ம வரலாற்றை தன் சேடர்கள் கேழ்க்க, அவர்களுக்குச் சொன்ன ஒரு சிஷ்.

ஜாஸிதன்.—ஜாபாலி மஹரிஷியின் புத்திரன். கிளியைக்கண்டு பரிதபித்து நீருண் பித்து பிழைப்பித்தவன்.

ஜலபாதன்.—ஜாபாலி மஹரிஷிக்கு மான்னோலாக விசிரிய சேடன்.

அவந்தி.—சிகுப்பிகா வதியுள்ள ஒரு தேசம்.

மகாலன்.—மஹாகாலன், பரமேசுவரன்.

உச்சினி.—அவந்தி ராஜ்யத்தின் தலைமை நகர்.

தாராபீடன்.—உச்சினி ராஜ்யத்துக்கு அரசன்.

ககநாதன்.—தாராபீடனுக்கு மந்திரி. முதல் தலில் ௧௧ நாலை (கிளியின் மூக்குள் எகன்) என்று பேர் எழுதியிருக்கிறது.

மனோஹம.—சகநாதனுடைய பாரியை.

விவாஸவதி.—தாராபீடனுடைய பத்தி.

மகரிசை.—விவாஸவதியின் அடைப்பைக்காரி.

சந்திராபீடன்.—தாராபீடனுடைய குமாரன்; சந்திரன் இவனுடைய அகநரித்த பின்பு சூத்திரகனுடன்.

தலவர்த்தின.—விவரவருதிக்கு ஒரு சேடி. அவன் கர்ப்பவதியானான். எந்தெ சந்தியை அரசனுக்கு வந்து சொன்னான்.

வைசம்பாயனன்.—மத்திரி சகராதன் குமாரன். சத்திராபீடனுக்குத் தோழன். ஆதி பிங் புண்டரீக முனியாயிருந்து பின்பு கிளியானான்.

வலாககன்.—இத்திராபுதம் என்னால் குதிரையை முதலில் சத்திராபீடனுக்கு வித்தியா சாஸனுக்குக் கொண்டுவந்தான்; குதிரைத்தலைவன்.

குத்திராபுதம்.—பாரதீச அரசன் கொடுத்த குதிரை. இது சமுத்திரத்திலிருந்து எழுந்து வந்தது. இது முன்பிறப்பில் முனி கபிருசவன்.

கயிலாயன்.—தாராபீடனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஒரு ஸேனகன்.

பத்திரேகை.—குதிரை ராஜன் மகன். கயிலாயன் கையில் கொடியாக அகப்பட்டவன்.

கத்திராபுதன்.—தாராபீட மஹாராஜனுக்கு பட்டத்து யானை.

ஹேமஜிடர்.—ஒரு ஜாதி வேடர்.

அச்சோதம்.—கைலாசை பர்வதத்துக்கு மேற்கிலுள்ள தெய்வீத கிருன்ன பெரிய நடாசம்.

தக்கர்.—தகப்பிரஜாபதி என்கிற ஒரு பிரமன்.

சத்திரஸேனன்.—முனியினிடத்திலிருந்து உண்டானவன். கத்தருவன்.

சத்திராதன்.—சத்திரஸேனனுக்கு கடைசி தம்பி. இவன் கிம்புருடவருடத்துக்குத் தலைவன். இவனுக்கு ஹேமகூடம் இராஜதானி. இவனுக்குப் பத்திரி மதிரை. இவர்களுக்குப் பிறந்தது காதம்பரி.

சைத்திராதன்.—சத்திராதனும் ஏற்படுத்தப்பட்ட பூஞ்சோலை.

கூம்புரு.—ஒரு ரிஷி. காராதருடன் சேர்த்தவர்.

அஞ்சன்.—ஹம்ஸன். அரிட்டை என்பவனுக்கு மூத்த குமாரன்; இவனும் கத்தருவன்; இவனுக்கு பாரியான் மதிக்கதிரில் அமைந்த மரபில் பிறந்த கௌரி என்பவன்; இவர்களுக்குப் பெண் மகாச்சுவேதை.

மஹாகுவேதை.—அஞ்சன் என்றதைப் பார்க்க.

குவேதகேது.—இவர் தேவவேதாகத்தில் ஒரு இருஷி. இவரைக்கண்டு கமலாணனி யான இலக்ஷ்மி மோழித்து புண்டரீகன் பிறத்தான்.

புண்டரீகன்.—சுவேதகேது என்றதைப் பார்க்க.

கபிஞ்சலன்.—புண்டரீகனுக்கு கிருப்பனீந்தாமம் எடுத்துச்சொன்ற ரிஷி குமாரன். சுவேதகேதுவுக்கு கிஷியன். பிறகு இத்திராபுதமென்னும் குதிரையாய் பிறந்து வந்தான்.

மரேசை.—சத்திராதன் என்பதைப் பார்க்க.

காதம்பரி.—சத்திராதன் என்பதைப் பார்க்க.

தரனிகை.—மகாகுவேதைக்கு வெற்றிலை விபேஷனாயிருந்து பிறகு அவனுடன் வளத் திலிருந்தவன்.

கிரேதனன்.—கபிஞ்சலனன். சத்திராதனுடைய வேலகன். சத்திராதனும் காதம்பரியி ஷயமாய் முதலில் மகாச்சுவேதையிடம் அனுப்பப்பட்டவன்.

ஹேமகூடம்.—சத்திராதன் என்பதைப் பார்க்க.

காதம்பரி அபிதானவிளக்கம்.

௩.

பிரதிஸாரிகை.—மறாச் சுவைக்கும் சத்திராபீடனுக்கும் வழிகாட்டிக்கொண்டு
மூன்றே சென்றவன்.

மதலேகை.—காதம்பரியிடம் ஒரு வேலைக்காரி.

காலித்தி.—காதம்பரியின் அம்மையினுள்ள பரிஹாஸன் என்மிற விவிர்துப் பென்
டாக விவாஹம் செய்து கொடுக்கப்பட்ட ஒரு நாசன
வாய்ப்புள்.

பரிஸாஸன்.—காலித்தி ஏன்பதைப் பார்க்க.

தமாலிகை.—காதம்பரியின் அடைப்பைக்காரி.

கேடக.—ஆதியில் சமுத்திர மதனமான காலத்தில் தேவர் கைப்படாது விர்த்தயில்
கிடந்து பின்பு சமுத்திராஜன் வருணனுக்கும் அவன் இத்திர
னுக்கும் இப்படியே பலர் கைவழியே காதம்பரிக்கு வந்த
முத்துமாலை.

மந்தகமபூரம்.—காதம்பரிக்காக நிர்மாணமான ஒரு செய்குன்று.

மேகநுநன்.—வலாகுணுடைய கைத்தன். பத்ரலேகை கேயூரகனுடன் காதம்பரியிட
மிருந்து திரும்பிவந்தால் கேயூரகனைத் திரும்பிப்போக விடு
த்து பத்ரலேகையை அழைத்து வரும்படி சத்திராபீடனுல்
வழியில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டவன்.

மற்றுமுள்ளன விசேஷமான கதைக்குச் சம்பந்தமுள்ளவை யல்லவாதலின்
இங்கு விவரிக்கப்படவில்லை.

காதம்பரி.

பாபிரம்.

கடவுள்வணக்கம்.

திருமால்.

பொன்கொண்ட நேமிப் புயல்பூமகள் புல்லி வாழு
மின்கொண்ட மார்ப நெழுபாரசது வேத னோடு
முன்கண்ட நாபி முதன்முவகை மூர்த்தி யான
வென்கண்ட தோமா னிருபாத மிழைஞ்ச லுற்றேன். (க)

சீவபெருமான்.

சொல்லும் பொருளுந் கனியுஞ் சுவையுஞ் சுடரு
மெல்லுஞ் சசியு நியு மியலு மிசையு
மொல்லு முடலு முவிரும்மென நானு மொன்றிச்
செல்லும் பாசத்தி சிவன்றினச் சிந்தை செய்வாம். (உ)

கலைமகள்.

முன்னுன் முகனாவி லிருந்து மொழிந்த வேதந்
தன்னு லுலகந் தழைப்பித்தரு டைய றாய்வு
நன்னும மெந்நானு நவின் று நவின் று வாழு
மென்னு வுளதாக வெணக்கரி தாய லுண்டோ. (ஈ)

விநாயகர்.

சென்கோல மேனிச் சிவனூர்திரு னைந்த னெங்கள்
பன்கோன் முராரி மருகன்கடம் பற்கு முன்னோன்
வென்கோப வேழ முகவன்வினை வேர றுக்கு
மென்கோனடி சேர்ப்பு ரிந்திர னென்ன வாழ்வோர். (ஏ)

சுப்பிரமணியர்.

மஞ்சண்ட கோல மயிலுண்டலில் வேது முண்டு
துஞ்சன் டினிரான் மறலிக்குயிர் தோற்ப லுண்டோ
நஞ்சண்ட நாதர் மகனூர்திரு நாம முண்டு
நெஞ்சுண்டு பாட நிறுவண்டதி நேய முண்டோ. (ஐ)

நூல்செய்தோன்.

மன்னுள் குறுமா முனிவன் டமி ழாய்த்த வாழ்ந்
தென்னன் குவமுந் திருவேடெதிர் சென்ற கவைய
யென்னு நதியு மியற்பாஸெழிற் சந்த முன்றம்
பன்னும் புதமும் பவினுந்திருப் பாண்டி நாடன் (க)

வேறு.

மந்தரா சலமேல் வண்மை வைத்தரு னமரர் கோமான்
சுந்தரா புரிவாழ் தேவன் றெடைத்தன பால நீதி
தந்தவா னவர்க டந்தோன் றுமரைப் பாவை வீர
விந்தைசேர் கனகத் தோளான் வேந்தருக் குயிரே யன்னான். (எ)

மலிபுகழ் ிறுத்திக் கங்குல் வந்தெழு மதியே போலக்
கலியுக மதனிற் றோன்றும் கடியதோ ரிருளை யோட்டிப்
பொலிவுடன் விளங்கு முன்னை யுகமெனப் புலியில் வேரோர்
நலிவற வினிது காத்நு நாலலர்க் குறுதி யானோன். (அ)

காவலா யுலகக் காத்த கருணைய னமரர் கோமா
னாவலார் திடற் தன்னி னற்கதை யீதா மென்று
பாவலார் பரவு காதம் பரிதனைத் தமிழாக் கென்னு
மேவலா ளிசைந்து சற்று மிதற்கிடை பூநி லாமல். (க)

நூல்செய்தோர் பெயர் முதலியன.

அருங்கலி யுகத்து நாலா யிரத்தையு ளூற் றுறி ரண்டு
திருந்திய வருடக் கன்னிற் சிறந்தகா விரியார் கோமான்
றகுந்தரு வனையா னபத் தம்பகுத் திரத்து நல்லோர்
விரும்பிய பாரத் துவாச கோத்திரம் விளங்க வந்தோன். (கௌ)

வேறு.

அருளாள னனித்தரு வாதி வராக னீதிப்
பொருவா கரன்டின் னவன்பொன்னி நாட னென்றின்
மருளா மறையாழ் யொருவோர் ர்திவண் வாழ வந்தோன்
றெருளா கரனிக் கதைசெந்தமி ழாகச் செய்தான். (கக)

அவைவட்டகம்.—வேறு.

வாண குழுவர் மறையவன் சொற்கரை யெல்லை
காண லாய்முடி வற்றகா தம்பரிக் கடலைப்
பேண லாமெனும் வாசகம் பித்தருஞ் சொல்லார்
நாணி லாதிது நான்முயல் கின்றது நகையே. (கஉ)

சொன்ன வாசக மேசொதுஞ் சுகஞ்செய்த ரீகைக
 சொன்ன வாசகி தியம்புமா நிலம்புத துற்றே
 னன்ன வாப்த்தெளி பா.நன வாயவென் புன்சொ
 நன்ன வாவல் சான்று தாமித முரே.

(கக)

வேறு.

பாற்கடற் சென்ற பூசை பாலின்மே லாசை வைத்து
 மேற்கொள வரிது மெல்லா வெள்ளமுன் கொள்ள வற்றே
 பாற்கட லினய தாதம் பரிக்கடற் பரப்பி லாசை
 மேற்கொளு மென்ற னெஞ்சும் வேண்டுவ கொள்ளு மன்றே.

(கச)

கி :

கா த ம் ப ரி .

பொன்மேவும் கணிகழற்காற் பொலன்கலிகைப் பொற்களிற்றுப் புண்டரீச
மின்மேவும்பெரும்பனைத்தோ ணாபதிகள் வெற்பெணுமல் விசாலகோடித்
தென்மேவும் பரிமளத்தார் மகரத்தத் தெண்ணீராற் சிறந்து செய்ய
கண்மேவு மொலியினு ளனவாதஞ் சிவப்பூரும் கமலத் தாளான். (க)

கைச்சங்கு சக்கரத்தா லரிவாகிப் பிரியாத காமன் வெம்போ
ரச்சங்கை கிடுதலினு ளானாகி யகிலதலம் படைத்த லாலே
நிச்சங்க னாயிருந்த நான்முகனுய்ச் சத்தியுட னிகழ்த லாலே
மெய்ச்சங்க வறுமுகனு யுலகனைத்துந் தாங்குதலான் மேரு வானேன். (உ)

ஆர்க்குமக ராலயமா மணிமேக லாபரண மணிந்த வல்குற்
பார்க்குரிய நாயகனுய்த் தோன்றினே னாசர்பெரும் பரிவி னாலும்
போர்க்கரிய புரவலரை வணக்குவிக்கும் புகழோ னென்றும்
பேர்க்கரிய பெருங்குணங்க ளனைத்தினுக்கும் பிறந்தமாய்ச் சிறந்த மேலோன். (ங)

நேயமனத் தாற்றரும தேவதைபாய் நிதிகளினுற் குபேர னாகித்
னாயதொழிற் பாவகனுய்த் சோதிதனி லாதவனுய்த் தொடருங் கோபத்
தாபதிறற் கொடுஞ்சமனுய்த் தண்ணளியிற் றண்மதியா யழகால்வேளாய்ப்
பாயமதிப் பிதகனுய்ப் பார்பாவும் பெருவலியாற் பவன னாகி. (ச)

கண்ணினைபிற் பூமகளுந் தோனினைபிற் பார்மகளுந் கலைதேர் நாகிற்
பண்ணினை சொற் பாமகளுந் பரிந்துபரிந் தனவாதம் பயின்று வாழ
விண் ணுலகிற் தேவரெலா மோருருவாந் திருநெடொல் விசுவ ரூப
மண் ணுலகிற்பெருந் தவத்தால்வந்ததெனவந்துதித்தமன்னர்கோமான். (ஊ)

துங்கநெடுங் களிபாளைச் சுடர்கெடுத்தேர்ச் சூத்திரக ணேத்து நீதித்
தங்கண்மதிச் சூலவேந்த செல்லாரும் புரந்துதனித் தனியே யாண்ட
கங்கைகுலக் கங்கைபையு நாணுவிக்கு நருமதைநன் னதிரீர் சூழ்ந்த
செங்கமலப் பைங்குலவோக் கரியவிழித் திருவள்ளா ளவதே சத்தில். (ஈ)

கடைபாண கலிபுகழும் கலிபுகத்தின் கொடுமைகளுந் காணு வண்ண
மடைபாண முன்னையுதத் தருணெறியு நீதியுட னறமும் யாவும்
படைபாசக்கொண்டோரெண்டோரிடத்தேயிருந்ததெனப்பார்மேலொன்றுக்
கடைபாடாய்விதிசைபெணும்பெயருடைத்தாயியுளதோரிராசதாமி. (ஐ)

அங்கதரத் தாடகரோ புரமாட மானிகைக ளைமந்த விதிப்
பொன்னகரத் திந்திரன்போ வினிதிருத்தென் டிசைமுழுதும் பொதுமை நீக்கித்
தன்னகரிற் தன்னேயிற் செய்தியெனச் செய்துதனித் தனியே பாய்ந்து
நன்னயமுற் தெவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லவன்புரந்த ஞாலத்தன்னில். (அ)

கட்டுண்டு மடியுண்டு தனையுண்டும் படுவனசொற் கவியின் பாவே
மட்டுண்டு கரும்புதமாய் மயங்குவன மதுகாமே வழங்கா தாகி
முட்டுண்டு நேராக முடங்குவன பொய்ம்மொழியே முகங்கிழா க
வெட்டுண்டு வீழ்வதெனாக் குலிகொண்ட கதளிகளே வேறென் றில்லை. (க)

பறந்துகடுங் குவனகொடி யாடைகளை பங்குமுறும் பழனந் தானே
குறைந்துவருங்கொடியணையார் துடியிடைபேகோபமுறுங்கொண்டற்காரே
மறந்துவிடும் பெரியோர்கண் வெருளிகளை மரசுபடுந் தியே தாள்பூண்
டறைந்துவிடத் தலறுவன திருவணையார் பரிபுரமே யல்லா தில்லை. (க0)

வரம்புகடற் தோடாது மகளிர்மணக் கருங்கடலும் வருண மென்னுங்
குரம்புகடற் தோடாது மைந்தர்குணப் பெருங்கடலுங் கொற்ற வில்வேன்
பொரும்பொழுது மறந்தகுதி யறிந்தொழியப் போர்செய்யான் போர்செய் தாது
மிரும்பொழுதார் தருஞ்ஞான கவசமவன் பொரும்பொருக் கிடங்கொ டாது. ()

இப்படியே பெய்ப்படியுந் தனிபுரந்தோ னினமைநல மெல்லாம் பெற்று
மைப்படியே ரயில்விழியால் வளிகரிக்கு மண்புடைய மடலார்ப் பெற்று
மெய்ப்படியே சந்தான சிறுநீனரா பமைச்சரெலாம் வேண்டிப் பெற்று
மப்படியே சின்பமெவார் தருவோகந் தமிழொன்றி லாசை யின்றி. (கஉ)

பூதலமண் டலமுழுதும் பொதுவறவே வெல்லுதலாற் புத்திச் சிந்தை
பேதுமில் னுயுணர்ச்சிற் பிதகளை விகழ்பவரா மெல்லா றாலும்
வாதனை செய் பவராகி மன்னவர்க்குப் பரம்பரையா மரபி னேரோ
வாதிமனு செறிவடைவே யறிவதெனா மறிந்தமைந்த வமைச்ச ரோடும்.

பருவமெழி லலங்காரம் பலகலைதாற் பெருங்கல்வி பண்பு தேர்ச்சி
யுருவமொளி யிவைதன்னை யொப்பவராய் நிழல்போல வொருகா ளத்தும்
நிரிபவறி யாதவரா யிக்கிதங்கள் பயில்களெலாம் பேதிப் போராய்க்
குருமணிமா முடியெவந்தர் குமாரசர்த் தோழன்மார் குழாத்தி னோடும். (க௪)

இயலாய்த்து மிசையாய்த்து நாடககா வியமுதலா வெல்லா நன்னுற்
செயலாய்த்து நாடக்கண்டுந் தின்களிறு பரிபூர்த்துஞ் சிரமஞ் செய்தும்
வியலார்த்த வாரணப்போர் வேழப்போர் முதலகண்டும் வேட்டைசெய்தும்
புயலார்த்த சடைமுடியா னடிதொழுது மிரவுபகற் பொழுது போக்கி. (க௫)

இருக்கின்ற வந்நாவி லொருநாவென் டிசைபரந்த கிருளை யோடடி
பருக்கினெழும் தஞ்சாறு நாழிகை யிழகெறித்த ரத்ன சாலந்
திருத்தருமொன் பனகோளூர் தேவர்களுந் திரண்டதெனத் தேக விசப்
பொருத்தமிஞ்ஞ் கராவையோன் மண்டபத்தி லிந்திரனைப் போலே யெய்தி.

யின் னையா சிருமகுங்கும் வெண்கவரி பணிமாற வேதத் தோர்க
னன்னருக பதியெனின் நருமறையா சிகன்குற வடிவி னறஞ்சி
பென்ன திவை பென்ன திவை பென்றென்று திகறகாட்டி பெங்கு மெங்கு
மன்னவரு மாசதரு மண்கலப்பா டகர்குமுவு மகிழ்ந்து வாழ்த்தி. (௧௭)

சந்திரகாந் தச்சிலையாற் றயங்குமணி யாசனமேற் சந்தர் கிம்பத்
திர்திரைகோன் பன்னாக பத்தியினி லெழுந்தருளி யிருந்தாந் பேரால்
சந்தரமுந் தண்ணனியுந் சோதியுந் தியுமுமுதுந் துலங்கித் தோன்ற
கிந்தைதிரு மங்கைபுகழ் மங்கைகலை மங்கையுடன் வீற்றி ருந்தான். (௧௮)

வேறு.

அப்பொழு திடத்தூற வணைத்தசுடர் வானினொடு மங்கை மலர்மேன்
மெய்ப்படு பிரம்பினொடும் வேகவிட நாகமொடு மேவி வளருஞ்
செப்பரிய சந்தன மலர்ப்புதிய கொம்புநிகர் செவ்வி யுடனோ
ரொப்பரிய வாயிலவன் வந்தடி வணங்கிவிட நின்று தொழுதே. (௧௯)

வின்புரு தரிசங்குவை மகத்தவன் முனிந்திடம் வெகுட்சி யின்வெளித்
தின்புய யிருந்ததிரு வண்புவி குதித்துவரு செப்தி யெனவோ
ரொண்பறை மடைந்நையொரு பஞ்சர ககத்தொடு கடைத்த லையடைந்
தென்பொருள் களிற்புதிய ரத்னமிறை வர்க்கிது சிறப்பு டையதே. (௨௦)

என்றுயனி தற்குற விரைந்துவிழை சென்றன னெனக்கு ரிகிலுஞ்
சென்றுகொணர் கென்னவவன் சென்றவனே நீகடிது சென்மி னெனவோர்
துன்றிய நரைக்கெழவன் முன்புசெல வேறொரு சோதி விடுசெம்
பொன்றழுவு பஞ்சர ககத்தினொடு சிறுவனொரு வன்பு குதலே. (௨௧)

முன்னமமு தம்பகிவ நாகவரி கொண்டதொரு மோக வருவ
மென்னவு நடந்துவரு நீலமணி கொண்டுபுனை பாவை யெனவுஞ்
செந்நிற மணித்துகி லுதித்துமிசை மொய்ச்சிவரு சேய வெள்ளியான்
மன்னுகதிர் ரத்னவெயில் சிந்தவொளிர் நீலமலர் வாகி யெனவும். (௨௨)

வெண்மைதரு தோடொரு குழைக்கணித லாலமுத கிம்ப முடனே
திண்மைதரு கூரிருந் செறிந்துவளர் கங்குன்மலில் செல்வ தெனவுங்
கண்வளர்வ தென்னவொளிர் சிந்துர துதற்கணிக குங்க வினிழைந்
நண்மைதரு வேடுருவு கொண்வெரு முக்கணிறை தைய வெனவும். (௨௩)

முத்துவட மிட்டதொழி லானினிய பாங்கியெனு மோக மதன
வெத்தியிற கப்புதிய கங்கைதழு வும்பழைய யமுனை யெனவும்
பத்திபடு பஞ்சியொளி விஞ்சியெழு பங்கய பதத்த முகிழைந்
சுத்துமயி டன்சிர மறுத்தூற மிதித்துவரு என்னி யெனவும். (௨௪)

எப்பொழுது மாயன்மணி மார்புறைத லாலவ னிருண்ட வழகா
எப்பரிசு மேனிகரி தரயதிகு மங்ககயிவ ளாகு மெனவுந்
தப்பரிய காமதக னப்புறையு னின்றுநாதி தானே னவுநந்
செப்பயிரு பார்வைபுன் வேபவன் னினைத்தனிலொர் சிந்த மெனவும். (உ௮)

பதங்கனி லதிப்பாபை பெழுந்துமு னடிக்கடி பரந்து வரலா
விதங்கெட மணித்தறை யறைத்தடி யுறைத்திடு மெனுமப் ரிலினுந்
நிதம்பட மலர்ப்பொழில் வினங்குசெய லுப்புதிப செந்த ளிரொலாம்
விதம்பட முறித்திட நடந்தன விருப்பொடு நடந்து வருவான். (உ௯)

தன்னுரு கண்டற வியந்தரசர் கோணுமிவ டன்னி யருல
மென்னுமது கொண்டிரு கரங்கொடு தொடாமவித யத்தி னினைவா
லன்னதுவ சன்செயொரு கோலமிது வென்றதி சபப் பமெவன்
பொன்னடி பணிந்துவிட நிற்கவய துன்னபடி புக்க முதியோன். (உ௯)

வேறு.

பொற்பஞ் சாக்கினிபைப் போற்றித்தன் கைவாங்கி
வெற்பஞ் சிவதடக்கோள் வேந்தர்கோன் முன்னவைத்துக்
கற்பஞ் செநிபுகழோய் காட்டிற் கிளிகொல்ல
தற்பஞ்சொல் லன்றோ வெனநீ யவமதியேல். (உ௯)

வேதமிதி யாசம் புராணம் வியாகரண
நாத மிகைசு காவிநா டகமுதலா
வேதாமவந் துண்ணமப் பொருளு முறைசெய்யுந்
சோதிமிகு நாற்கவிபுந் சோதிடம்பா வுஞ்சொல்லாம். (உ௯)

எக்கா ஸமுமுணரு மென்கொல்பல சொல்லுதினித்
திக்காம, லெண்ணெண் கலைகளுக்குஞ் சேர்விடமாந்
தக்கார் விரும்பியவை சம்பா யனனிதன்பேர்
மிக்கா புனக்கன்றி வேறொருவர்க் காகாதே. (உ௯)

என்பதனா லெங்க ளிறைவன் நிருமகனி
பின்புறவே காணிக்கை காட்டினு னேழ்கடங்கூழ்
மன்பதைஞா லம்புரக்கு மன்னர்கோ வேலிதனை
பின்புறவே கொள்ளென் தலன்போய் விடலின்றான். (உ௯)

நிற்கமணிப் பொற்கூட்டி னின்றும் புறப்பட்ட
சொற்கிளியு மச்சபையைச் சூழவே பார்த்ததற்பின்
பொற்கவிகை வேந்தன்முக நோக்கிப் புகழ்ந்தொருத
னற்கவிதை தன்னு னயந்தொருசா இப்புகழும். (உ௯)

வேறு

பொறைக்கிறையாய் நின்னடி யணங்காப் புரவலர் பூவையர் கொக்கை
நிறைப்படு விழிகீர் மஞ்சன மாடிச் சிவமதன் கிசர்முந் துறந்து
நறத்திறம் பவிது பிதயருன் டத்து வயக்குசோ கர்னல் முருகி
நறைப்புணைச் சேர காமு நீத்து நற்றவ முயல்வன போலும். (143.)

ஏழ்கடன் முழுது மஞ்சன சாலை பெழுநிரி நிற்பத பிட்டு
குழுகிரி வலய நின்னகர்ப் புரிசை சோதிமுச் சுடருநின் தீபர்
தாழ்கழ லர்சர் நிற்பரி சனங்க டகுதிசேர் தோன்றின் கவிதை
வாழ்கதிர்முடிபாய்நின்பெரும்பெருமைவாக்கினுரைக்கரிதன்றே. (144.)

வேறு.

கிளியிது மொழியக் கேட்ட கிளர்முடி. யரசர் கோலு
மளிபெரி துடைய னாக யறவுமாச் சரிய மெய்திக்
குளிர்மதி யமைச்சர் கோமான் குமாரபா லிதனை நோக்கித்
தெளிபவர் போல வெல்லார் தெளியுமோ கிளியு மென்றான். (145.)

ஆம்மொழி மொழியக் கேட்ட வமைச்சர்கோன் வியந்து கூறி
விம்மொழிக் கிளியி னாலே யிராசகா ரியங்க டாழ்வாளு
செம்மொழிச் செங்கோல் வேந்தன் நிருவுளம் பற்று வண்ண
மெய்ம்மொழிச் சதிரான் மீட்க வேண்டுகா மினியென் றெண்ணி. (146.)

முன்னவாக் குடைய வெல்லா முழங்கெரி சாபத் தாலே
பின்னைவாக் கிழங்க வற்பம் பேச்சுள கின்றே பூவை
சொன்னவாக் குடைபோர் முன்னஞ் சொல்லுயித் தனவே சொல்லு
மென்னவாக் கிதற்குண் டான திவ்வன வன்பிறு வென்றான். (147.)

இன்னன பிறவும் பேசி யிருந்தவே நிலிலே சோதி
மன்னவன் வானி னுச்சி வந்தமை யறியிப் பாடுஞர்
பொன்னணி முரசுஞ் சங்கும் பொலியுடன் முழங்க வேந்தன்
தன்னிக றான வேந்தர் தமையெலாஞ் சூழ நோக்கி. (148.)

முடியொடு முடியு ரிஞ்சி மூண்டவோ சைகளுக் கோளரித்
ஞெடியொடு தொடிக் கெற்றித் தொடர்ந்தபே ரொலியுங் கோலக்
கடியல ரலங்கற் செத்தேன் கலந்தவன் டிசையுஞ் செய்ப
வடிமுத லணிக வெல்லா யசைந்தெழு மரவர் தானும். (149.)

பாவையார் பாட னோசை பரிபுரத் தாளி னோசை
கோவைமே கிலி னோசை கோல்வளைக் குழாத்தி னோசை
சேனையா லாச ரொல்லாஞ் செயசெய வென்னு மோசை
யாவும் சோசை வாக வெழுந்தன னிம்பர் கோமான். (150.)

வேந்தர்க ளாமைச்சர்க் கெல்லாம் விடைகொடுத்தருளிக் கிள்ளி
தார்த்தரு மவளை நீபோய்த் தணிந்துலா வென்று கழிக்
கூர்ந்தபைக் கிளிபை புள்ளே கொண்டுபோ மென்று காதல்
சேர்த்ததன் றோழன் மார்கள் லிருடங் கோயில் புக்கான். (சக)

பூணொலாம் வாங்கி யோங்கிப் பொலியுமன் டலத்தின் சோபை
காணலா யந்தி நேரங் கதிரடங் கிரலி யென்னச்
சேணுலாந் திரமக் கூடஞ் சென்றுபுக் கணியி லங்குந்
துணுலார் தோளு மார்பும் வதனமுந் துலங்க வேர்த்து. (சக)

வலம்புரி முழங்க மாதர் மங்கலம் பரட வந்த
நிலங்கடந் தொருபொற் றோணி நிறைந்தலை யெயிர்ந்த தெண்ணீர்
பொலிந்தமா னதத டாகம் போன்றொழில் விவங்க வேர்ப்பா
லிலங்குவெண் படிசீ டி மிராசுவா திமம்போன் மின்ன. (சக)

வியந்தபொற் குடங்க டோறும் வெள்ளிவான் கும்பந் தோறு
நயந்தெழிற் கிரணம் விச நறுமணிக் கலசந் தோறும்
பயின்றுகந் தவப்பூ ரித்த பரிமாந் தெண்ணீர் மாந்தித்
துயின் றுமொய்த் திருத்த வண்டி சூழுகரும் பட்டுமான. (சச)

புறவடி தெரியா வண்ணம் பொருந்துகாற் சட்டை யிட்டுச்
சிறிதிடை தனரா வண்ணஞ் சிக்கெனச் சேலை சேர்த்து
நிறைதன மகசபா வண்ண நெருக்குமக் சச்சை வீக்கி
முறைமுறை சரியா வண்ண மொங்குந் தெடுத்துக் கட்டி. (சச)

கைவளை கடுக்கித் தோளிற் கணவளை யிறுக்கித் காதின்
மெய்வளை குழையீ தேற்றி வேரிசீ ராட்டு மாறு
பைவளை யல்குள் மாதர் பரித்தொருப் பட்டு நிற்கு
மைவளை தருணச் சோலை மஞ்சன சாலை புக்கான். (சச)

பொருந்திநற் புழுநு வார்த்துப் புதுவிசை கெல்லி சாத்தித்
திருந்துபொற் றோணி நீரிற் றிளைத்துநீ தேறி யன்னத்
திருந்தருள் வருண மென்ன வெழின்மணிப் பளிக்ருப் பீடத்
தருந்திற வரசர் கோமா னமர்தினி திருந்த கால. (சச)

தெரிந்துபூ ரித்து வைத்த திவ்விய சலங்க வாலே
பரிந்துநீ சாட்ட வாய்ப் பாலையமா நீர மாற்ற
விரிந்தபாம் புரிபோ வாகை யிரண்டுதித் துச்சி நேரம்
பொருந்துவான் சடங்கு செய்து புராரிதா ளினைபூ சித்தே. (சச)

அங்ககா ரியமு முற்றி யங்கரா கங்கள் பூசித்
தொங்கரு னென்று சூட்டித் தூசுகள் களைந்து சாத்தித்
தங்கனோ டணிய வேந்தர் தம்முட னருந்திப் பூசிக்
கொங்குசேர் தூய வத்தி கொண்டுதாம் பூசும் வாங்கி. (சச)

அங்குநின் நேடு மற்றோ ராபிஷை செங்கை தாங்கத்
துங்கவெண் பட்டி னுலே சூழ்வெளி யடக்கி யாரங்
குக்குமம் பன்னீர் வெள்ளக் கொண்பொர் மெழுதிப் பல்பு
வெங்கணுஞ் சிதறி நன்றி விருந்தமண் டபத்தி லெய்தி. (10)

வெள்ளையே திகைமேல் வெள்ளை மேல்விநி விரித்த னேகர்
தெள்ளிய பட்டின் கொட்டை சேர்த்திய பைம்பொற் பீடத்
தொள்ளிஊழ் பொருத்தி பாதம் வருடவங் குரிய ரான
வன்னியோ ருடனே பேசி மகிழ்ந்தினி திருந்த காலை. (11)

சொன்னவா சகங்கள் கேட்கச் சொற்கிளி கொணர்மி னென்ன
பின்னனார் விரும்பி வாங்கி விடலைதன் முன்னே வைக்க
மன்னர்கோ னதனை நோக்கி மகிழ்ந்துநம் மனையில் வந்த
பின்னரா கார மாகப் பெற்றன வுண்டோ வென்றான். (12)

என்றிவன் மொழியச் சிவ்வோ பிறைவகைள் கோகிலத்தின்
கன்றிய சண்கள் பேரவக் கருகியுட் சிவந்து தித்தித்
தன்றியுந் துவர்த்த காவற் கணிகளு மரிமா மாணைக்
கொன்றுகிற் தியமுத் தன்ன சோலமா னுணையின் வித்தும். (13)

மரகத மணிய கீழ்காய் நெல்லியு மற்று மெல்லா
மொருமுடி வில்லை கொண்ட வுன்பெருந் தேவி பார்த்தந்
திருமலர்க் கரங்க வாழை திருத்திரின் றருத்த லாலே
யாகா துகர்ந்த வெல்லா யமுதமா யிருந்த வென்ன. (14)

துதித்தவா தமைபு மென்று சொல்லியின் டதனை நீக்கி
மதித்தபே ரதிரின் மிக்கோய் வருகவென் மனத்தி னுடே
புதித்ததோர் மிருபே ராசை யுண்டது திரு மாறு
விதித்துநான் கேட்டவெல்லாம் வினம்புகென் றிரந்துகொண்டு. (15)

ஏதுநின் பிறப்பு வைசம் பாயன னென்னு நாமந்
தாழைதந் ததுவோ விர்த்தத் தலைமேசர் கலை மெல்லா
மாதவர் வரமோ மேலை காதினை தானே வன்றி
யோகிய படியோ நீமுன் புறைந்துவா றிடந்தா னேது. (16)

வயதுமென் போது நீயிவ் வடிவிலே மறைந்து வாழு
முயர்தல முனிபேர யாரோ வொருகரும் புலையன் கைப்பட்
டியய்ப்புட னென்பால் வந்த தென்னகா ரணந்தா னென்னப்
பயனறி கெரியு மந்தப் பார்த்திபன் தன்னை நோக்கி. (17)

பரவையு முலகுக் கெல்லாம் பரிந்துடன் புரந்த செங்கோ
லரசனே புனக்கு நேரே யாதா முண்டே யானு
துணைசெய்வே னுணர்த்த வெல்லா முற்றநீ யுவந்து கேனென்
நிரதவான் கதைகள் கூற வியல்பொடு தொடக்கிற் றன்றே. (18)

வேறு,

வருகழ ஸாசர் தொழுதெழுச் சிவந்த மலரடி மன்னர்மன் னாவின்
திருமகன் மருவி வளருமத் தியம தேசமா மாரிய பூமிக்
கொருநிக முணியாய் மேல்கடல் கீழ்பா துவரிமட் டொருதொடர் பாதி
பிருகில வணிகை திருவுடை யாடை விதுவெனும் படிபொலி வெப்தி. (௧௧)

சரபுளை திலகம்¹ வகுன² மா துணைநற் சூத³ கா கங்கனி⁴ ரசோரு
திருமா மருது பாநிரி செருந்தி செண்பக கார்த்த⁵ தக் கோலங்
குரவகில் பலவு குங்குமஞ் சாதி⁶ கூவின⁷ னகைத⁸ கற் பூர
மரிதவி⁹ கதலி தாழை¹⁰ சம் பிர¹¹ மழிஞ்சிலா¹² ராசினி¹³ வதரி.¹⁴ (௧௨)

துணைபன பிறவு மிடைமினை¹ த் துவவு மாணமா மதந்தளே புனலாய்
நினைவிது முயர நெடுகிமே னேங்கி நிறைதரு முடுக்கன மென்னத்
தனியற மலர மலரிவை யிவைவெண் டாரகா கணமென வறியா
முனிவர மகளி ருடனாய் பைபர்கண் முழுதுமா மெய்கில் குழல். (௧௩)

மாதவி தனவு மாலதி நாக வல்லியல் வீணைகழி முதலாஞ்
சென னைதகள் பாதப முழுதுஞ் சென்றுசென் றிடமறப் படர்ந்து
மேதகு நிலவும் வெளிதுமா ருதழு மேவுதற் கறவரி தாகிச்
சோதியின் மிதுதி யாங்கி மணியின் சூழலா வீராப்பகல் விளங்கி. (௧௪)

துயங்கினர் படுத்த பல்லவ சபன மெங்கணுந் காணலாய் மலரி
வயங்கெழு பிரச கீர்தெவித் தவரி னறுந்துக ணைமணல் பரப்பி
வயங்கிய மலர்கள் சிதறிவாழ் வணதே வணதவினை யாமெண் டபமாய்
வியந்தரு கொடியுண் டபங்கனி னொழுங்கால் விளங்குறாஞ் சிலசில குழல்.

ஆரிபடு கரிகள் பினிறிய முழக்கு மரிநக பந்தியி ளெழுத்துங்
கசிதரு தரள வினையயிச் சித்த காணவ ரமேரிக் குரலும்
விரகிய வவர்தமவெட்டையார்ப்பொலியுங்கேட்டறவெருவிமெய் முழுதுஞ்
செருமிய புணக மென்னமுட் படர்ந்து திகழ்தருஞ் சிலவன பூமி. (௧௫)

வாணவர் முனிவர் தானவ ரியக்கர் மானிடர் சித்தர்காற் தருவ
ராணவர் பிறரு முறைந்துவாழ் தவினா ளெவிலை சுழமொரு வணமாய்த்
தானொரு தலமே விருந்ததே நிகர்நிற் தாடவி யென்பதோர் வனமுண்
டேனைய வனத்துட் டண்டகா ரணிய மென்பதோ ரிடமுமுண் டதனில்.

ராகவன் றுணர் தேவியு மிளையோ விராப்பக வேவல்செய் தொழுகி
மோகமொன் றிப்பொந் துயிலையுந் துறந்து முடியவே தற்புறங் காப்ப
மாகரும் பரவ விருந்தருள் பஞ்ச வடிவெனும் பெயருடைத் தாகி
வேகம்கிஞ் சியக்கா தாகிரிக் கறையில் விளங்குமாச் சிரமமொன் றுண்டு.

1 திலகம்-மஞ்சளடி. 2 வகுனம்-மகிழ். 3 சூதம்-தேமா. 4 கங்கனி-முருக்கு. 5 கார்த்த-
கார்த்தை. 6 சாதி-தேக்கு. 7 கூவினா-விளவம். 8 கைத-தாழை. 9 ஆரிபடு-அ. 10
தாழை-தெக்கு. 11 சம்பிரம்-வளையிச்சை. 12 ஆர்-ஆத்தி. 13 ஆசினி-சாரப்பவா.
14 வதரி-துவர்கை.

மந்த நகுரு நந்தமித் தெரிய மாண்பா வன்குறு முனிவன்
முற்றுணர் தரும் பத்தினி னோபா முத்திரை யுத்திரு மகனுஞ்
செற்றயின் முனிவர் மற்றுமுன் எவருந் திருவுள மறித்துச் சிப்ப
வுற்றிவை விரிசை பெற்றவாச் சிரம மொன்று ததனரு காச. (௬௭)

அக்கடன் முழுது நக்கிய முனிவ னகந்தகண் டகமிச வெவ்விச்
கிக்கென வருணன் வெகுண்டுசென் றிறைஞ்சச் செங்கம லாகைய னந்த
மெய்க்குறு முனிவன் மிருபரு மாண மீளவே லுக்கினும் பெருகத்
தக்கதாய் முன்னந் தகவருத் தனைய தடம்பெருங் கடலென்ற தயங்கி. ()

முனிவர்வற் கலியின் றுவர்களைச் சிவந்து மொய்குழ லெயினமன் கையர்க
ளினியசந் தனத்தின் றுகள்களால் வெளிறி விபமத சலங்களைந் கருகிப்
புனிதமென் கமலத் தேன்களை லெங்கும் பொன்னிற மாய்க்கரை ருழும்
பனிபபைம் பொழிவாற் பச்சென விளங்கும் பலபல துறையுடைத் தாவி.

திருதிரு திகெனும் பேரலை முழக்குந் தேனுந் தேனினக் கனிக்கு
மொருமொருமொசெனு மாவமுங் கரிகண் முண்கையால்வாங்கிரீர்கவரப்
புகுமுரு மொலியுஞ் சக்கா வாகப் புட்ருல மோதும் முதலாக்
ககருல மிரியு மிரியது முனிவர் கமண்டலக் களகனத் தொனியும். (௭0)

சோலோ ரொலியாய்த் தேவர்வா முலகுஞ் செவிபெட் டிடமுழங் குவதா
யாரின் வனதெய் வதைதனா தெவா லதிபரி மனமுடைத் தாவித்
காருலா விபசே தகைந் றுஞ் சன்னந் கணமணற் குவவகளை விளங்க
வேருலாம் பம்பையென்பதோர்வாவி விலங்குமாக் கதற்குமே ஒருரு. (௭௧)

இதமுடைக் கணையா விராமனெய் தருளு மெழுமரா மாங்கனி னயலே
பதனமிட் டதுபோ லடிபினை வந்தோர் பருப்பெரும் பாம்புதற் காப்ப
மதகரித் திரனின் றுரிஞலாற்றோய்த்த மதங்கனின் வநிந்தவன்டொழுங்கு
சதவிருத் தனிதென் றதற்குர மாகத் தகட்டினும் புதித்திரு லொப்ப. (௭௨)

விகுத்தல லாயின னரம்பெழுந் ததுபோன் மெய்யெலாம் கொடியிடை மிடைபச்
செரித்தகா லத்தி லெண்மறுப் போல முண்ணிறைந் துடலெலாஞ் செறிபப்
பெருத்தவா மிரங்கை யுலகெலாம் பாப்பி ப்ரளயகா லத்திலெம் பெரும
னிஞத்தமாடியபோற்றிவைபெலாம்பரத் துடுமெப்பினையினே கலின் நினைப. ()

இந்திர னுடைய நந்தன வனத்தை யென்னெனும் படிவளர்ந் தேறி
யந்தா லுலகின் மங்கைய ரிழிதற் காகவு மல்லன தெய்வப்
பைத்தொடி மகனி ரொந்தவா னுலகும் பார்க்கவுஞ் செய்திமே னியமாய்
வெத்திற் விரகி புரவிவாய் தரைபோன் மீதெலாம் பஞ்சகன் கிரிய. (௭௩)

வாகிகன் முழுதுஞ் சென்றுநீர் பருகி வந்துறை புட்ருலம் போல
மேகிய பரவை நீர்முந் தெழுந்த மேககா லங்கடங் குதலாற்
நீகிய கிரா வித்தமா வரைபாய்ச் செறிந்தவித் தாடவித் திருவை
தாடிய பிண்பென் கரங்களை லனைக்குஞ் சாண்மித் தாருவொன் றுண்டு.

இத்தரு பொருவற் கேறவொன் னுத தீபே டாததென் றெண்ணித்
தத்தைக ளுலகத் துள்ளன வெல்லாந் தம்பெருங் கிணையோடும் புருந்து
மொய்த்திலையுதிர்ந்த முதுமர மீள முறையமைபா ற்றணித் தத்தைத் தன்முயின்
கொத்தெனொருங்கிப்பிணைதொறும் பவித் த ரூடம்பையையடைத்திர வடக்கி. (௨௯)

காலையி லெங்குஞ் செவ் நிறை கவர்க்கு கதிர்களுங் கணிகளுங் கொண்டு
மாலையில் வந்து பார்ப்பினுக் களித்து வைகுமால் சுதனிலோர் பெரதும்பிற்
சாலவும் வயது புருந்தொரு பெண்டயுந் தானுமாய் வாழ்வதோர் கிளிக்கு
மேலையின் கிணையாற்பிள்ளையாய்ப் பிறந்தேன் வேந்தனே மேலுநீ சேண்மோ.

பாலியைப் பயந்த வேதனை யதனாற் பாலியே னன்னை தான் மரித்தா
டேனியைத் துறத்த துயரையுள் ளுடக்கித் தீவினை செய்தவென் மீதே
பாலியிற் சிறந்து பெருகிய வன்பு மனிசெயுங் கருத்துமே வைத்துக்
கோவையற் திளையுதிர்ந்துதீ ராத கொடுஞ்சிறை யுடையனா மெத்தை. (௩௦)

உற்றவ னரைபை யுதறுதல் பேரல வுடனடு நடுங்கியோர் பலமு
மற்றதா னுடத்தல் பழத்தலென் நிவற்றிற் கருதனை லாமைவா ல்வல்வாழ்
மற்றவான் கிளிக் கூட்டினின் றுதிர்ந்த வசிக்ரு னெய்யெலாங் கொணர்ந்து
முற்றநா னருந்தி பென்பசி தீர்த்தான் முடிவிலெஞ் சியதுதா னாகும். (1)

எண்ணியிப் பெரிய பரிவுடன் வவர்த்தங் கிருந்ததா எதனிலே யொருநாட்
செய்திறக் கமல மதுதுகர் ததிலே தினைத்துடல் சிவந்ததோ என்ன
மன்னிதக் ககவ நதியினின் றேகி யந்தலே லாபையடைத் தென்ன
யின்னிதத் தழுத கதிரவன் சிவந்து மேலவா ரிதியினின் லீழ. (௨0)

அந்தர தஸ்மேற் கிற்றிய விடுபு வானதா ரனாகலோ மிகவும்
பந்திசெய் கிரணக் கற்றையா கியசெம் பற்பரா கச்சலா னககளான்
முத்தாற வொதுக்கி யொருவெளி யார்கி மொய்ததிர் வானவ னுதிப்ப
வந்தன னிறையோன் வனங்குமென் பனபோன் மயிலெலாந் திசையெலா மகல. (1)

முழைதொறுங் கிடந்து துரின் றகேசரிநண்முரிபோய்கியிந்தெழுவதுகண்
னெழுதொறும் டிகு கண் மதபா வசத்தா னுறுங்கனி நதனோநின் றெழுப்ப
விழைவுடன் கலந்த வேடாங் கையர்கள் வேர்களும் விடாங்களு மாற்றித்
தழைமலர் கிரியும் பரிமாந் பலவுந் தக்துகால் வந்துவர் தனகா. (௨௨)

அம்புல மலா வாமால்வாய் குளிய லப்படி யுதித்தவா னிரவி
வெம்பிய கதிர்கள் சிந்துவர் துலவும் வேலைநில் வேலைபோ லார்த்துப்
பைம்பொழில் பறந்து செல்வது பேரலப் பகங்கிளி சிகம்பெலாம் பரந்து
தம்பசி தணியத் தருமிடந் தோறுஞ் சார்ந்ததின் ருதையு நாணம். (௨௩)

எங்கன்கோ டாததி டிருந்தன லாக யாலிமா னேனமா னுக்கிடா
சுங்கமா முதலா மிருககா திகளுஞ் சிறையமென் பறவையின் நிரளும்
பொங்குவா ரிதியோ வெங்கணங் கதறப் புளிஞா திபர்முத லான
வெங்கனா ளரெலா மெங்குநின் றதிரும் வேட்டை யார்ப்பரவுகாந்கேட்டு.

வேறு.

குஞ்சி தந்தா கொஞ்ச நிந்திது கொடிய தோரொளி பென்றுநா
கஞ்சி பெய்கை யருஞ்சி ஹைக்கு ளமுந்த மேலி பகைந்துநா
மெஞ்சி னோமொன வெண்ணி பங்கு னிருந்த போதது தன்னினும்
விஞ்சி யேகொடி தாங் பூசல்கள் வேறு வேறு விளைந்தனே. (அக)

மதம னுத்தது கரிக னித்திசை வந்த தென்றதின் முந்துவா
ரிதுக டுத்துமிழ் முத்த வாசமி தேன மென்றதி லோடுவா
ரதம சிற்றூர ளிதுக ளிக்குர ளாகு மென்றதி லேகுவா
ருதிரி லைப்படு சலச லப்பிதி லுண்டு மரணென மண்விவார். (அக)

வலையெடுத்து முடுக்கு வார்பல வாவ னோந்து நெருக்குவார்
சிலையி னைச்சிறு நானெ றிந்து சினத்து வாளி திருத்துவா
ரிலைக ளுக்கு ளொளிக்க டங்கி யிருந்து பரப மியற்றுவார்
தலைது னைத்து முகந்து மீவதின் தாவு நாய்களை யேவுவார். (அக)

சிலைகு னித்தடு கணைதொ தெத்தென் சிறி வேல்க னெடுத்துவெங்
கொலை தெத்தவர் கொலைசெ பச்சிறி தேரடி யாருயிர் குறுகியிழ்
பலமரு சுத்திரன் படைபு அதத்துயிர் பறிய வாய்விடு மோசையான்
மலைக லைக்கிய கடலெ ணும்படி மறுகி விட்டது காணமே. (அக)

அந்த வெங்கொலை பார வார மனைக தோ நடந்தபின்
வந்து வந்து தணிந்த தாக மண்பு யஞ்சிறி தாறியே
பெய்கை தன்சிற கர்க்கு ணின்னு மெழுந்தி ருந்து பொதும்பர்வா
யுந்தி யுந்தி நடுங்கி யஞ்சி சொடுங்கி நின்றன னாகவே. (அக)

காண மேக வினந்த னித்தனி கப்பு விட்டு நடந்ததோ
மீனி ராகவன் மீதி ராவணன் வெய்ய சேனை நடந்ததோ
வாளி யூதி பிசார பூத மடங்க வந்தது வோவெனக்
கோனி லேகொடி தாங் வேடர் குழாமெ முந்து நடந்ததே. (அக)

அக்க டற்படை நடுவி ரும்பி வமைத்து வைத்ததி தென்னவே
கிக்கெ னக்கரி தாயு ருண்டு திரண்ட தோள்களி லாணியின்
நொக்க முத்தொடு தக்க குன்றி தெரடுத்த ணிந்தது போலவே
மிக்க பச்சுதி ரத்து ளிக்குள் விளங்கு வேர்வு னுளங்கவே. (அக)

வேறு.

சேயஞ் சிறிதறி யாவஞ் சகயம னோர்கொண் டெலைய லடிவேலெங்
திபொன் றியகலி காலம் குறுகிய தேயங் கொடுவரு செயலோதின்
காயங் கொடுவரு பாவங் தரையவர் காணும் படிவரும் லாவோவன்
மாயங் னுன்னுரு வேரெவன் திடவொரு நாதங் ககனெனும் வல்வேடன்.()

உணர்ந்துக் குருதியை யுமிழா நின்றன வெனவே பொன்கிளி நாட்டி
பெண்ணும் பகலொளி பெண்பத் களிவிடை சேயத் துணையி ராதுநாலத்
திண்ணஞ் சிறிதுனை முனையா தனசில சேயக் குருளைக் கெனவோடி
வண்ணம் பலபல திகழ்ஞா னிகன்கண் மருவிச் சூழ்வா வருவோனை. (௩௩)

முன்னே கண்டுவை கிணசாதிகளுடைமுறையோவெனினொருநெறியோதா
கென்னே நாபலி தானே புண்ணிய மிகமூர் தனையொடு மதுவேழன்
கொன்னே சுதறிய வோரிப் பலபல குரவே கேள்விகள் கோட்டானே
நன்னே பத்துட னிலைநீ யனவிவை நன்றென் துணைசெயு கல்லோர்கள்.

என்றென் நெண்ணி யிருந்தே னாக வருஞ்சே னுபதி யிலகிண்கீழ்
நன்றென் நெண்ணி யிருஞ்சே னையினெடுகண்ணிச்சிலையினைநாண்மாற்றித்
துன்றும் புனிஞ் சிடுஞ்செச் தனிரொளி தோயத் தங்கின னாகத்தான்
சென்றங் கதிலொரு வில்லே டன்குடல் சிலனும் பம்பையி னககண்ணி. (34)

மேலிற் பாய்புனல் சாயத் தள்ளி விலக்கிப் பின்பு துலக்கியசெங்
கோலத் தாமரை நீலப் பசுடை குடமா கக்குளிர் புனல்கட்டி
மாலைத் தாமரை வரையஞ் சேறற மண்ணிக் கண்ணெதிர் வந்தெத்தாய்
சேலித் தாறென வாசத் தன்புனல் சேரக் கொண்டு விடாபாறி. (௩௫)

தன்சந் திரகலை வையத்தன் பசியொடு தாவிப் பருகு மிராகுப்போல்
வென்செந் தாமரை வளையங் களைமிக வேதின் றந்த வினாப்பாறித்
தின்சந் கிலேமத ஞானிக் குலமுடை. சேனைத் திரவொடு சென்றானங்
கொன்செந் தனசகன் பெழுதே மற்றா குழைவந் தவனொரு கிழியேடன்.

தேனூர் தனசகளு மாதங் ககனொரு சிறிதுந் தந்தவ னவன்முன்னே
நாணுந் தனியுயிர் வாழ்வோ னென்று நகின்றத் தனையிசை நனையாலே
மேனின் தடிபுற வடிவின் றாவர்வுற மீளப் பலபடி நீளப்பார்த்
தாளின் நவனதி லெவனே யேறின னறிவே னத்தரு மிசைநின்றுன். (௩௬)

நேருஞ் சிலசில போதா கிபசில விலவாப் புதுமுனை நிகராயுஞ்
சாருஞ் சிறையிக முனையா வினையன சனசக் கருளில நிகராயு
மேருஞ் சிறைக ளரும்பா தின்றன வெருக்கங் காய்களை நிகராயுஞ்
சேருந் துண்ட மிராகம் பாயிலவன செந்தா மரைமுனை நிகராயு. (௩௭)

இவ்வண் ணம்பல விதமாய் வனநிலி ரிவமைத் தன்மைய விவையெல்லா
மெய்வண் ணங்கெட வாரிக் கடுகிட மென்னைத் திருநீ லைத்தின்கட்
பெய்வண் ணம்பலில் கொடியோ னாகிய புனிஞ் ன் போகட லுளமஞ்சிச்
செய்வண் ணஞ்சிறி தறியா தறிவு தியங்கிச் செயலறு மென்றந்த. (௩௮)

கண்ணீர் வாய்விழி சுழலக் சுழறா காணுந் சிரமு முடம்புந்தன்
துண்ணீர் மையிலு நடுங்கிப் பாலியை யுய்கித் சும்படி பேதென்றென்
நெண்ணீர் மையையுடை யோரு யிறக வனைத்துச் சிறகொ டெனமுடித்
தண்ணீர் தறவற னுவோ டன்பு தருந்தா பங்கொ டிருந்தானே. (௩௯)

காதம்பரம்.

அப்பா தகைய மகேசன் கோடுக ளடையே யுலகி யகிணர்தெங்கள்
கையப்பாய் மருவு பொதுமீற் சிறுபுழை வாயிற் கொழுவிப வேனத்தி
னெய்ப்பா கியகிண முடைநா ளும்பின் நீனக் கருகிய பெரும்பாம்பை
பொப்பா மெனயம தண்டர் தானென வோரா ளுகைதனை யுதரிட்டி. (க௦௨)

கதறிச் சிறகு சிறுப்பிப் பலபடி கன்றிக் கொத்திய வதனைத் தான்
விதறித் திருகிய பொழுதுஞ் சிறகிடை கிணியேன் மறையும் தறிவாதே
புதறிப் போகட கிருவே முஞ்சரு குதிக்குப் கையில்கிழு மதனுவே
செறித் திணியுடல் வறிதே யுய்த்தெழு சிறியே னென்றையை யப்போது. ()

நேரா கக்கொடு கைவிட் டொன்றையு நினைபா துய்யு நினைவேயா
யாராய் கைக்கொரு துணையற் றவ்விட மகலப் போயரு கேகிற்ருங்
காரா கிக்குளிர் தனமுசெற் றியகடி கமழும் பச்சிலை மாநீழற்
சேரா வுற்று மறைந்தே னிப்படி செய்தோ னப்படி கீழ்வந்து. (க௦௪)

குஞ்சித் தக்கெரி வெல்லாம் வாரிபொர் குடிலைக் கேலிநு கக்கட்டி
வஞ்சக் கானவ ரெல்லா மேகிய வழியே போனாடி னென்காதை
துஞ்சிக் கைவிடு துபரா ளும்மதி னூரத் தேவிழு சோர்வாது
நெஞ்சத் துடனுயிர் சுடவும் வல்ல நெருப்பா னினதொரு நீர்வேடவக. ()

அந்தத் தாப நெருக்கிக் கொல்லும் தாநரு கந்த வரும்பாவி
பெந்தத் தூயிர் நேரம் போமவன் வருமோ கின்னமு மென்றென்றே
கிந்தித் தப்பய மெய்திப் புனலுன திசையே சென்று தடாகத்தைச்
சந்தித் தினியுயிர் தண்ணிப் பேணுகை தவறன் றென்று புரப்பட்டு. (க௦௬)

வேறு .

கிண்பெரு கிருதா ணடுகடு நடுக்க நின்றபற் பலமுறை கட்கு
தலைவையுள் குத்தி மார்பினுற்றவழ்ந்துஞ் சிரித்தொருபுறத்திலேதாழ்த்தும்
வலமிலாச்சிறகையுள் றிமுன் னூர்த்துமருண்டு போயுருண்டுருண்டெழுந்தும்
பெலமிலா மையினுவினை த்துமேனோக்கிப்பெரும்பெருமூச்சு கிட்டி டிருத்தும்.

அண்ணை தான் மரிக்க வண்ணையு நீயா வையனை வையனு மாகி
பெண்ணை வளர்த்தா டிப்படித் தனியே யிருந்துநா ளிருந்துய ருறவோ
வுண்ணைநா ள் பிசிந்து பட்டதே யமையு நாணமுன் னுடனவரு கின்றேன்
முண்ணையே கியநீ யண்ணையார் தமக்கு மொழிந்திடாய் கிணையனென் வரவே.

என்றுநின் நழிவுந் திரங்குந லாது மெந்தையா சிட்டநீ யாதுங்
கன்றின் திரகி கனலுத லாதுங் கண்களு மிருண்கொய் புலந்த
துன்றுதன் குருகி னோசையால் வாகி னூரமென் நறிகையி னுவே
பொன்றுகிள் தனநாமென் றுகொண்டவனேபோக்கொதிருந்தவப்பொழுது.

காதம்பரி.

அந்திவத் தொருசா சண்மந்தவாச் சிரமத் தருணெறி தெரிந்தசா யாதி
பென்னுமெய்த் துவமா முனிவான் குமாரன் பாவமும் பரவுமா சீதன்
செந்திறத் தபன னாணியபே சொலிபாத் திசையெலா மிளவெயில் பரபுலி
மின்னிறக் கமல றாவின்குழ் தூதும் விபன்னை யுரியுமார் பிலங்க. (ககல)

திடக்கைவிற் பிரம தண்டமு மதன்மேற் திருப்பனித் தாமமு மொழிந்த
கிடக்கைவிற் பிடித்த வெண்கமண் டலமுமிருபுடையசைந்தசெஞ்சுடைய
முடித்தவற் கையு மிட்டபுண் டாமு மொருசெவித் தருசெய வடமு
மடித்தமெய்ச் சுருதி பாரவா ரமுமா யாரிட குமாரருந் தானும். (ககக)

உச்சியி னியம முடிக்கும் தாக வொண்புன லோடையை நாடி
யிச்சையில் வருவா னென்னையும் கண்டென் னிடையுங் கண்டற விரங்கிப்
பச்சென விறகு முனைத்தது மில்லை பசுக்கொிப் பார்ப்பிது கெட்டேன்
மெய்ச்சிறை யுணைன் வீழ்த்ததோ வாயு வீழ்த்ததோ வீழ்த்தவா நென்கொல். (ககஉ)

வாயையங் காந்து கண்களு முடி மரிப்பது பேரலமூச் செறிந்து
நாயையுக் காணுத் தயரின லாவி தளர்த்ததிப் பொழுதாந் கொழிபோய்த்
தோயமும் பருக்கி விதனுயிர் புரப்போர் தோழன்மீ ரெயினென் நெடுயித்
தாயதன் புணர்சூழ் பம்பையை யணைந்தின் னருளிது லொருகையி னேந்தி. (ககஉ)

தன்னகத் தலையாற் பவத்துனி யதனைத் தாபமா றும்படி புகட்டி
கண்ணயத் துடனே முகத்திலுந் தெளித்து நறும்புன னுடம்பெலாந் தடவி
யின்னுயிர் வரவே பென்னையும் கரைமே லிருத்தியோ ரிலையினுள் மூடிப்
பின்னைமற் றவருந் தானுமுன் விறங்கிப் பிறங்குநா லடைவினிவாடி. (ககஉ)

மறையினு விசனிக் கருக்கியங் கொடுத்து மரவுரி கணைத்துவே றுடுத்து
நிறையும்வார் சடைபை நீரற வுதறி நெறியிலே கமண்டல நிரப்பி
பறிவினா வெணையு மங்கைகரி லெந்தி யாச்சிர மாலய நோக்கிச்
செறியுமா முனிவர் குமாரருந் தானுஞ் சேரவேசுறிதுசென் றானில். (ககஇ)

காய்க்குலை பலவு சிறைந்தபூந் கொத்துங் கற்றைமென் தளிர்களுஞ் செற்றி
மீக்கொளு மிளகு ஞாழன்முந் திவிதை வெற்றிலை குங்கும முதலாம்
பூக்கொடி பலவு மிடமறப் படர்ந்து பொலிதரு பலபொழி துடனே
பாக்கிய முனிவ ராகுதிப் புனையும் படியொழுந் கெனவிசம் பனை. (ககஉ)

சமிகைகள் குசங்க டருப்பைகள் விசுவ தானிகள் கந்தமு லங்க
னமுதினு மினிய கனிகள்சா கங்க ளருங்குநா நெற்கள்கொண் டடையே
தமதரு மறைகனோதீயே பிரம சாரிகள் பின்வர முன்னே
திமிதிமி பெனவே லந்துவந் தடையுந் தெய்வமா முனிகணந் திகழ. (ககஉ)

அந்தமா முனிவ ரருமறைத் ஞால்கேட் டருகுறை சுசங்கன்சா நிகைக
ஞாந்துவார் பொழியின் மிகைவிருந் தவர்க னோதுவே தங்களுந் சரிப்பத்
தந்தியா னவைவரீர் புழைக்கையாந் முகந்து தாவுமான் கன்றுகட் கருத்தச்
சந்தியா தாவு மலினெடுந் தோகைத் திராநிலே புருந்துகண் டெயில. (ககஅ)

அருமன்ற முனிவ ரோமவெங் கண்க ளளிதலா லவைபவி யாமல்
விதிதரு பெரிய கரிபதோ கைகளான் மென்மயிற் குலமுநீரம் வீச
வொருவரு மின்றி பருகெறி தெரிபா துபங்கிழு னீங்கிய கிருஷ்
ருகுடனா பனுவி பருகுட னபல்வாழ் குசங்குகள் பரிந்துகோல் காட்ட.

மாலினங் கன்று மரைபினங் கன்றும் வரியுனைக் குருளைகந்நுடனே
பூனமொன் தின்றி பரிமுலை பூட்ட வுணர்வில்லா ரணவினங் கன்று
தாவனைத் தயிவி னுனைமயி ரதனைத் தாமரை வளைபமென் தீர்க்க
வானவன் புடனே படிவயசை யாம லங்கனே கிடந்துகண் மெலி. (கஉ௦)

மதத்திலே யறிவு மயங்குமா னைகரு மதங்களில் கிழுந்தவன் கெடம்
மிதத்திலே துகாச் சித்திதசை யாம விரங்கியே நிற்கவிப் படியே
விதத்திலே விலங்கு விலங்குசா திகரு மெய்யரு குடையவரப் முனிவர்
பதத்திலே மருவு முறையின லவைதம் பழையவா சனைமறற் தொழுத. ()

வெங்கலி சிற்றுங் கண்டறி யாதாய் மெப்பவா தவைபுக விரிதா
பங்கமின் மதனு மறத்ததாய் நிலமே லயனுல கமைந்ததோ வென்னுஞ்
சங்கையை மிகவுந் தருவதா யரிய தருமமே மருவிவா ழ்டமாய்ப்
பொங்கிய வுணைக புதவுமாச் சிராமம்பொலிந்த நிறைந்துதோல் நியது.

அத்தவ வனத்தி னெவறச் சிறும லைவறப் பெராமலோ ளளவாய்
மெய்த்தல முனிவர் கருணைவா ரிதிபோன் மிகவிடமுடையதாய்வணங்குஞ்
சத்திய முனிவர்க் கங்கியங் கடவுள் சுநிதி செய்ததா மெனவே
சித்திர மலருஞ் செந்தனீர்த் திரருஞ் சேயொளி பரந்துநின்றொளிர. (கஉ௧)

நற்கலை முனிவர் யாவரும் பிணித்து காற்றிய குசங்குள் வரங்கள்
வற்கலை நிரைகள் கமண்டலத் திரைகண் மருவலங் காரமா பொலிரு
முற்கவி சினைக ஸெங்கனு நிறைந்த முருகவிழ் செவ்வியோ கிங்கி
முற்கலை நிகருஞ் செய்யசுத் தனத்தா லழகுற மெழுஞ்பூர் தலத்து. (கஉ௨)

கத்தரை நகர்வாழ் தேவர்க னாயன் றாயதன் கருணையால் யாழு
மந்தனக் கிளைபோ லகமகிழ் வுடைபோ ராகிலே றுசையொன் தின்றி
முத்திய மறையு னுல்களும் புரண முறைகளு நெறியிலே புணர்ந்து
சிந்தையுமுறையுஞ் செயலுமொன்றுகித் திகழுமா முனிகளுஞ் குழ. (கஉ௩)

தான்செய்தல் வினைக டாண்முதற் கேசந் தன்னள வுத்தனைச் சூழ்த்த
வான்செய்தா லொப்ப வாலிய நரையால் வாலிய னுபற மூத்துத்
தேன்செய்தார் முனிவர் யாரையுத் தவத்தாற் செயிற்றுமன் பெற்றமகக் கொடிபோ
துன்செயா வாக கிருபுடைமருங்கு மோங்குசெஞ் சடைபல தாம. (கஉ௪)

இருபிறை கவிழ்த்தா லொத்தவன் புருவ மிரண்மேலீழ் திமையவந் தமக்க
வருகிய கோக்கு மறக்குழிற் தாழ்ந்த கபோலமு கைம்புல னாகும்
புரவியை யனைக்குங் கவிதுபோ லெங்கும் புடைத்தெழு நாம்புமா உகமால்
வாரியனைச் சிதறு நீலமா மணிபோல் வடிவெலா மிவர்த்தவொன் மறுவும்.

உத்தியில் விழ்ந்த தாடியுக் கருணைக் குறைவிட மானகன் மலருஞ்
சந்திர கிரண முப்பரி தூதுந் தரித்தவற் கலைபுமுகக் கோலுஞ்
சிக்கையின் வெளிய புண்டர விரையுஞ் செபவட முங்கமண் டலமும்
வந்தடி பணிவோர் வெந்துயர் முழுது மரநிழன் ரோற்றின் ரொளிர். (1)

பவர்கடல் கடற்கும் பாணமா யாணசு படர்கொடித் தாடெறி மழுவாய்த்
தவக்கட றனக்கோர் சந்திர னாகிச் சார்த்தனை தங்கிவாழிடமாய்க்
கவர்த்தன விடுதற் கருகியே பெருஞ் சலைகளுக் கொருகரை கல்லா
யெவர்க்குமாதபனாய்வின வ்ஞ்சாபாலி யென்னுமா முனிவன் விற்றிருந்தான்.

வேறு.

அத்தவ முனிவா ரீத ன்நிழ னொருசா ரென்னை
வைத்தருண் முனிவன் பாதம் வணங்கியான் ககல வேகி
மெத்தென விருந்த போது மேதகு முனிவ ரெல்லார்
தந்தையி தெவ்கே கண்டாய் தந்தவா நென்கொ லென்றார். (கக௦)

வாணியை நோக்கி யேகும் வழியிலே மணிக் கேலிழற்
தாடியுங் குறைந்து வாடி யறவெயி னுறைப்ப வெம்பிப்
பாவித ணாகில் விழ்ந்து பதைத்தல்போற் பதைத்த தித்தை
மேனிய சிந்தைகொந்து விரைந்துபோ யெடுத்துக்கொண்டேன். (கக௧)

இதுபயின் மரத்தி லெங்கட் கேதவொண் ணுணை யானே
கதுமென வாகிக் கேகிற் கடிதுதண் புனக்கொண் டாற்றிப்
புதிபதன் சிறையு முண்டாய்ப் போமன வாகக் காக்கு
மதுமகக் கரமே யன்றோ வாதலாற் கொண்டு வந்தேன். (கக௨)

என்றிவன் மொழிந்த ின்ன ரிருந்தவ முனிவர் கோமான்
குன்றிய பார்வை யாலே குனிந்துபற் பங்கா னோக்கி
பொன்றினை மறந்து மீள வுணர்ந்தது போலப் போலத்
தன்றலை துணக்கி விடுதா தான்செய்தி வினைக னென்றான். (கக௩)

என்னமா முனிவ ரெல்லா மெம்பிரா னிடயத் தன்னின்
மன்னுகா லங்கண் மூன்று மாசுறத் தோன்ற லாலே
பொன்னிலை கங்கள் பூமி பெருந்திவா மூலிர்க ளெல்லார்
தன்னிலே செய்த யாவுக் தடைபறத் தெரியு மன்றே. (கக௪)

ஆகையா வினை நோக்கி யடிக்கடா மருனிச் செய்த
பாகையாற் கின்னை யார்தம் பண்புதான் புதிவ தொன்றே
போகையால் பிறப்பி விதார் புரிந்ததி வினைநா நேதென்
ரோகையா லெங்கட்கெல்லா முறைசெயென் றிரந்து கொள்ள. (கக௫)

இருந்தவ முனிவர் கூறி சிங்கைத பெரிது சாலத்
தெரிந்தவை யடைகிற்பேசத் தேசகா லந்தா னில்கை
பொருத்திய தந்தி நோம் போயினி லியம முற்றி
வருக்கனி மூலம் கொண்டு கங்குல்பிற் சாமம் வய்யின். (கக௯)

அதற்குமு னிர்தக் கிள்ளி யானது மாகா ரங்கொன்
டிதத்துட னினைப்பு மாறி யிருக்குந னுரைக்கும் போது
விதித்தன கனவு கண்டு விழித்தபோ லடைய நெஞ்சிற்
பதித்துணர் வுடைய தாகும் பாருமி னதுவு மென்றான். (கக௯)

என்றுமா முனிவர் குழ வெழுந்திருந் தருவ வந்தத்
துன்றுமா முனிவர் செய்ய சக்தனந் துய்ய நீரா
லன்றுதா ரின்று வீச மருக்கிய மாண வெல்லாஞ்
சென்றுதோய்ந் ததுபோன் மேனி சிவந்தன னிலங்கு பாது. (கக௯)

அருந்ததி யுதிக்கு மேலா லவடிரு மேனி மேனம்
காம்பட லாகா தென்னுங் கருத்தினு லருக்க னுள்ளே
கருக்கிய காத்த னாயத் தொடுகடற் றுயிது மாயோன்
விசிந்தநா டியம்போ தென்ன மேலைவா ரிதியில் வீழ்ந்தான். (கக௯)

அக்கடற் பவனச் செக்கா டடங்கமே லெழுந்த வென்னத்
தொக்கது செக்கர் மாலை தூயதா மரைக வெல்லா
மிக்கசீர் மகிழ்நன் போன விரகவே தனைபி னுலே
தக்ககா தலனை நாளைச் சாரலா மிதனு லென்று. (கக௯)

முனைக்கமண் டலமு மெங்கு மொய்த்தவோ திமவெண் பட்டுக்
தகைத்ததம் வலைய மாண தயங்குமும் புரிமும் தூதுக்
தினைத்தவண் டொழுங்கா கின்ற செபவட ரிரையுங் கொண்டு
மிருத்தசெங் கமல வாவி மெய்த்தவ முயன்ற தன்றே. (கக௯)

வெய்யவன் குதித்த வந்த விசைபிணு லெழுந்த வேலைத்
துய்யதன் றெலை பென்னத் துலங்கிய வுமிக்க ளெல்லா
மையர்செங் கையால் வீச மருக்கியத் தெண்ணீ ரேறிப்
ஹயகிண் கழுவிற் றென்னப் பறித்தது செக்கர் மாலை. (கக௯)

முனிவரை சிகழ்ந்தார் பாவ மொய்த்தெழுந் ததுவே மாண
நனிபுற வளைந்த தெற்கு நள்ளிருட் படல மீசன்
பணிபசெஞ் சடி லம் வீழ்ந்த பகிரதிப் பெருக்கே யென்ன
கிணியவென் னிலவு வென்ன மெங்கனும் பார்த தன்றே. (கக௯)

மலர்ந்தெழு குழுதத் தேனு மணக்கரு முகந்து விசிக்
கலந்தது வந்து வந்து கலைமுனி மலபத் தண்கா
விலங்கவிப் படியே பந்த விரவின்முற் சாமப் பாதி
தொலைந்தபின் முனிவ ரெல்லாஞ் சொன்னவப் படியே செய்து. (கக௯)

என்னையுக் ககரி லேந்தி பெழுந்தரு ளியவா ரீதன்
 நன்னுடன் சென்று புக்குத் தண்ணிலா வெறித்த முன்றிற்
 பன்னிய தவத்தோன் சால பாநனோர் கலைத்தோ லாலே
 மின்னா கிருந்து வீச வேத்திரா சனத்தின் மீது. (௧௪௮)

இருந்தரு ளியசா பாலி யிணையடி பணிந்து சூழப்
 பொருந்துற கிருந்த போது புனிதனா ரீத னெந்தாய்
 வருந்திய கிளியு மாறி வந்தது முனிவோ ரீந்தத்
 திருந்திய புதுமை கேட்குஞ் சிந்தையா தரத்தின் வந்தார். (௧௪௯)

இதுமுதற் பிறப்பி லார்தா னெவ்வினை செய்த திப்போ
 ததுபெறக் கிளியாய் வந்த வடைவுதா னேது மேலாற்
 பதிவதெப் பிறவி தன்னிற் பரப்புட னிவற்றை யெல்லாம்
 விதியினிற் பகர்வா பென்ன மெய்த்தவ முனிவர் நோமான். (௧௫௦)

ஆருந்தவர் சூழவை யெல்லா மடைவினிற் பார்த்து முன்னீ
 ரிருந்தவென் முகமு நோக்கு யிக்கதை கேட்கு மாறு
 பொருந்திய வாசை புங்கள் புத்திவி லுண்டே யாகில்
 விசும்பின கேண்மி னென்னா விரித்துரை செய்ய லுற்றான். (௧௫௧)

வேறு.

சிறத்தபுலித் திருமாதின் நிருமுகமன் டலம்போலச் சிறந்து தோன்றி
 பறத்தமுவிப் பெருகுபதி யனைத்தினுக்கு மாலயமா மலந்தி நாட்டுப்
 புறம்பொசிவற் றாள்சடைபிற் புருந்திவைப்புருவநெரித் திகழ்ந்தாற்போல
 கிதைந்த்புனர் றாங்கமெழுஞ் சிவிரிவாமாகதியெனுமந்ததியின் தென்பால்.

திருந்தியபூ தலமடத்தை திருவகனத் தழகுதருந் திலகம் போன்றும்
 பொருந்தியசீர் முன்னையுஞ் சிறத்தபிறத் தகம்போன்றும் புவன மெல்லார்
 தரும்பெருமான் மாகாலன் நனக்குறைய வேண்டுமெனத் தானே கற்பித்
 திருந்ததொரு தலம்போன்று மெத்திருவு மொருதிருவா யிலங்கி யோங்கி.

திசையளந்த விதிசுருந் திருவளந்த மாலிகைலின் நிரஞ்சுத் தேவர்
 மிசையளந்த கோபுரா சிகளுமலத் திருவணைய விபுத மாதர்
 நகையளந்து விணையாடு நவமணிச்செய் குன்றுகளு நறையேர் வண்டி
 விசையளந்தசோலைகளு மெண்ணிறந்து திசைகனெலாமிலங்கித்தோன்றும்.

வானவர்தா னவருரகர் வல்லியக்கர் கார்தருவர் மற்று முன்னோ
 ரானவரவர் மூலகமெலா மவைபல்ல விவையெபென் னறயற் தீர்க்கு
 மூனமிலா வவர்வடிவத் தோவியமண் டபங்கனிது லுயர்ந்த தேவர்
 தாவமெலா மங்குநாற் சந்திதொறு நயங்குலவித் தயங்கித் தோன்றும்.()

கயிலையே வினிதிருந்த கண்ணுதலோன மாகாலன் கருணைத் தோண்ட
மலிதுடனே கனகபுட பூதரமே விருந்தியை வண்ணம் காட்டி.
விபதுடனே வவனுறையுந் திருக்கோயி லப்பதிபு விமைபோர் பேரந்துந்
செயதுடனே விமலானின் செம்முகுடர் தனைப்போலச் சிறந்து தோன்றும்.

வெற்றிமக சக்கொடியும் விதுரைக்கும் பன்மணியும் விசம்பு தோயச்
செற்றிபெழுந் துலவுகொடி பாடைகளுஞ் செஞ்சமரத் திரை மெங்கும்
பற்றிபசெம் பவளமணிக் கொடிக்கணமே வாயிரொறும் பயின்று காமத்
குற்றபெரும் பெரும்பூசைத் துழுவியிதும் பொதுமா தருறையும்விதி. (கடுச)

செழும்பவளர் தரளமா கதநீலஞ் செய்பமணி வவிரச் தேகத்
நெழும்புருட ராகம்வயி ரீரியங்கோ மேதகமென் நிலையும் பொன்னுங்
கொழும்புவிட நெருங்குதலாற் குறுமுனிவ னுசமனக் கொண்ட வேலை
சுழிந்துவிளங் பெருதெனவே கதிர்விசும் பலபலவங் காடி விதி. (கடுதி)

தோர்குழந்த புறத்தெருவுந்தெருவுடைத்தோர் விதிசுருந்தெருவை விட்டா
லூர்குழந் தவளமணி வேதிகையுந் தொட்டி கருந் தூரவு மோசேழ்
கார்குழந்த சோலைகளுந் சோலையிடை வாய்க்கருங் கலக மாரன்
ஞர்குழந்த வவிடேகத் திருநாளுந் கணிந்ததுபோற் றபங்கித் தோன்றும்.

உள்ளுறையு மாகாலா விண்ணமும்வந் தென்னகத்தே யுறைவா பென்று
வெள்ளியலை வளொந்ததுபோல் விளங்குமதிட் பெருநேயி விமலா வெங்க
டெள்ளுபுனற் கங்கையைநீ சிறைவைத்தாய் விடுகவெனைத் தெண்ணீரேழும்
தள்ளிவளோர் ததுபோலுப் புறவகழி பிறிதொன்று சாற்றொ னுது. (கடுள)

அத்தகைய சிறப்புடைத்தா யறநெறிக்கோர் தாபரமா யறத்தின் வேராய்ச்
சத்தியத்தின் சுகோதரமாய்த் தானமே தொழிலாகித் தவத்தின் கண்ணுய்
மெய்த்திருவாழ் தாமரைமாய் விண்ணுலகு மண்ணுலகா மேம்பா டொன்றி
யித்தகைய பொலிந்தோங்கு முச்சயினி பெண்ணும்தோ ரிரரச தரணி. ()

அந்தநெடும் பதிக்கிறையா யவதரித்தா னரவணியா னுரு மென்னக்
கந்தனிவன் மாகாலன் கழல்பெண் வந்துதித்தான் காணு மென்ன
வித்திரை மிலனென்ன விவன்றரும தேவகையே பென்ன வானிற்
சந்திரனார் குலம்வாழத் தாரணிமே லவதரித்தான் னுரா பீடன். (கடுக)

தன்னிரண்டு புயவலியாற் றுரணிமன் னவர்களோலார் தாளில் வீழ்ந்து
பின்னிரண்டு நிலையாமற் பின்செவ்வ முன்செல்லும் பெரியோ னுதி
யின்னிரண்டு கதிர்களும்போன் மேதினியை வினைபகல விலக்கு மாயோன்
பன்னிரண்டு திருநாம மெனவேநீ வினைகளைவோர் பறிய வேட்டி. (கௌ)

தசமுகனல் வேர்பறிந்த கயிலாயத் தனையரனார் தாபித் தாற்போல்
ளகைகவினான் மிகவிருண்ட கலிவலியால் வேர்பறிந்து மடிந்து போன
நகைகவினா லுயர்ந்தோங்கு தருமமெலார் தன்னுடைய நகைசி னுகே
திசைகமெனலாம் வேருன்ற மொருசிறிதுஞ் சலியாமற் சேமஞ் செய்தான். ()

மக்கலத்தை கிரியுமது போலேயு மந்திரத்தை மனத்தி னுஞ்
சங்கையற்று கிரியுமது போலேயும் பலபலது தன்னை நாடி
பெக்குமொக்க முயலுமது போலேயு மியலியல்பே பெண்ணி பெண்ணிப்
பொக்குமத்த விரைகடங்குந் புலியோருக் செப்பொழுதும் பொழுது போருக். (ககஉ)
உதயகிரி தென்மலைமற் தரகிரி கந்தமா தனமென் றோக்குஞ்
சதாவலரை யனவாகத் தாரணியைத் தனிக்குடைக்கீழ்த் தானே யாண்ட
மதாமொழி வேந்தனுக்கு வாலியமே முதலாக மருவு நேயத்
ததிருணவான் சுககாத னந்தணர்தன் குலத்தோன்ற லருக னாகி. (ககஉ)

வேறு.

சத்தி யத்தி னிருப்பிட மாய்வரு தப்பொ ணுவினை தப்புதற் காதியா
யுத்த மர்க்கு னொருவனு மாய்மிக லூக புத்திக் கொருவட மேருவாய்
மெய்த்த வுத்தில் வசிட்டனு மாயற மேவு னுலுக்கு வேலைபொ ரேழுமாய்ப்
பத்தி யுற்ற வொழுக்கமு ரீதியும் பண்பு மேலிய பாலனு மாரினான். (ககச)

அந்த மன்னவ ளுக்கொ ரமைச்சனு பனவி லாத வமைச்சரு மன்னரும்
வந்து வந்து வணங்க விருந்துழி வலய ரீது கிசேட மனைத்தையு
முந்த முந்த கிரிம்பல வொற்றரான் முச்ச கிட்டது முட்பட நடவொ றுஞ்
சின்னத கொண்டு கிளங்கி யுயிர்க்கெலாந் தீது சற்றனுகாவகைசெய்தனன்.

அந்த மன்னனு மந்த வமைச்சன்மே லவனி பார மடங்கலும் வைத்துவே
றுந்து சிந்தனை பொன்று மிகரமைபா ளுவரை வாரி யுற்றுக் களிக்கவே
முந்து பாடல் விதங்களு மாடது முறைமை யான புராணமு ரீதியு
மெந்த னுலு முணர்ந்தவர் தங்கனோ முனிதி ருந்தவ னின்புது நாளிலே.()

சசன் வேணி தனக்கழ காகவா ழித்தி ரொகையு மித்திரை நாயகன்
காசி மரமணி மார்பம் விளங்கவே கதிரே றித்த நவுத்துவ கார்தியு
மாரி லாத வொயுத மன்னவன் வண்ண மாவன மாலேயு மென்னவே
தேக லாவு கிலாச வதிப்பெயர்த் திருவி வற்கணி யாகி கிளங்கினான். (ககஉ)

வேறு.

கிரித்தமே திரினைப் பொல்லாம் வென்றன மென்று மன்னு
தருக்கினு பெண்ணி கிட்டென் னுணையை வென்று காணென்
றுருத்துவார் சிலையை வாங்கி யொருகுடை மதன ராசன்
நிருக்குழா மனைய காதற் சேனையை யேவி நின்றான். (ககஅ)

ஏவிய பொழுதி லந்த வெழின்முடி யரசர் கோண
வாலிக டோறு நாறு மதுமலர்ப் பொழில்க டோறுந்
தீவிய முன்றி னோறுஞ் சிறந்தசெய் குன்று தோறும்
பூவைபர் வணந்து செய்த பூசலார் பேச வல்லார். (ககஅ)

காதம்பரி.

பசுவென மிங்கன் போக்கிப் பரந்தெழு கங்குல் பாம
மிகநுழுவார் சிலவேன் பூச வின்னுமேல் வருமென் றெண்ணி
யகருவர் சந்து மத்தா லதிமனே காமா விற்பந்.
திசழுவே யலங்கா ரஞ்செய் திருப்பனி யகறயிற் சேர்ந்தான். (௧௭௦)

அதிமனே காமாம் வரச வமனிலை யனைந்து காந
துதவுமா ருயிரு நெஞ்சு மொருவரோ டொருவ ரொன்றிக்
குதலைவாய் மொழிவி லாச வதியிரு கொங்கை மார்பிற்
புதைபவே குழையப் புல்லிப் போக்கினுன் கங்குல் பாமம். (௧௭௧)

வேறு.

வியத்த வெண்குடை வேத்தனு மாகரு
மியைந்து தங்கனி லிப்படி பெய்திலே
நயந்த காநலி னுனெடு நாமெலாம்
படந்த விற்பம் பான்பட்ட தில்லைவே. (௧௭௨)

நந்த விற்பமு மொத்திய மன்னவன்
மைத்த னன்முதல் சுண்டு மகிழ்வுறு
மந்த விற்பம் பெறுமையி னுனு
கைந்து கைந்து நெகிழ்த்தா னலமெலாம். (௧௭௩)

என்ன செல்ல நமர்கென்ன விற்பா?
கென்ன கல்லர சிதென்ன வாழ்வறிது
மன்னன் யாவும் வறியோர்கள் போலவே
தன்னுள் வாழத் தனியே விருந்தனன். (௧௭௪)

வாழ்வி யாகுல முள்ளை யடக்கியத்
தாழ்வி லாதவன் றுகொரு நாளிலே
வாழ்வி லாச வதியின் நண்ணின
யாழ்வி டாமொழி விவவா றிருந்தனன். (௧௭௫)

கையில் விழ்ந்த கிரோலமுங் கண்ணினீர்
பைய விழ்ந்து நனைந்தபட் டாடையு
மொடியில் விழ்ந்த வியாகுல சோபையுந்
தொய்யில் விழ்ந்த துணைமுலை தானுயாய். (௧௭௬)

அணிக்த தொன்று மணியாம லன்னையர்
பணிக்து தேற்றவுந் தேறாது பாங்கிமார்
துணிக்து சோகத்தி னுலொன்று சொல்லுநர்
தணிக்து சூழத் தனியே விருந்தனன். (௧௭௭)

ஏந்தல் செல்வது கண்டெழுந் தான்து
லாய்ந்த வேந்தனு மங்கை பிடித்துமுன்
மேய்ந்த பீடத் திருத்தி யிருந்தபின்
சேர்ந்து தேவி திருமுக நோக்கியே. (கௌஅ)

அஞ்சி யெது மறியா தயர்ந்தவன்
கஞ்ச மாமலர்க் கண்ணீர் துடைத்துநீ
தஞ்ச மேது மிலாதவர் தாமென
விஞ்சு மாதுய ரெல்லாம் வினம்பென. (கௌக)

வேறு.

மாதி எணியடைப்பை மங்கை மகளிகையர்த்
தேதுகுறை யுண்டெம் பிராட்டிதனக் கெம்பெருமா
னாநரவு தானிதுவே ஸூர்தாங் *குறைசெய்வா
மோ திலவை தாமல்ல மொன்றுண் னொசெய்யேவன். (கௌ0)

நங்கா தலர்கூட்ட நாட்டோறு நம்முடைய
பங்காயு பின்னும் மாய்ந்த தில்லைபெணர்
நங்காத வெந்துவார் தானெடுநா ஞண்டுவருக்
கெங்கா குலமா யிருக்கின்ற திப்பொழுதே. (கௌச)

இத்தத் தூரெய் பிராஸந்தி வெம்பிரான்
சுந்தாத் கிடர்க்கிளையு பெண்ணுந் திருவுளத்தான்
முத்திப் புலம்படுத்தார் மூழ்கா மழுதுசெய்வார்
பந்திக் கலணியார் பாராட்டார் விளையாடார். (கௌஉ)

இவ்வா ரொழுதுமல ரின்று விடிவோரை
வைவார் குழற்பாகன் மாகாலனைப்பவியச்
செய்வா னுயர்கோரில் சென்றனரா லய்விடத்தே
மெய்வாய்மை மரபா ரதமுரைக்கும் வேதியர்கள். (கௌங)

புத்தென் பதனாகம் புத்திற் புகாதவிப்பான்
புத்திரனா மாகையினுற் புத்திரப்பே நில்லாதா
ருத்தமலோ கம்பெறு ரொன்றங் குறைப்பதுகெட்
டெத்தனைவு கெஞ்சமழிந் திங்கே யெழுந்தருளி. (கௌச)

இவ்வா ரடிபெங்க மெல்லாருந் தேற்றிடவுங்
கைவாசா திப்படியே கண்ணீ ருடனிருந்தா
ரல்லா நிதுநின் றிருவுளத்துக் காவதின்ச்
செய்வா பெனவாகஞ் சற்றே திகைத்திருந்து. (கௌஞ)

* 'தானிதுவே வார்தாம்' என்தம் பாடம்.

பேதற் றதவே பெருமூச்சு கிட்டருளி
மாதர்க் கரசேனாம் வாய்த்ததனஞ் செய்திலேந்
திதற் றதெய்வச் செயறனக்குச் செய்வதா
னெதிப் படியே யிருந்ததே கம்பாவம். (கஅ௮)

சுத்தப் புதல்வர்த் தழுவிவாழ் பேரின்ப
மர்தப் பிறப்பி லருந்தவங்கள் செய்யாதார்க்
கித்தப் பிறவிதனி லெய்துமோ வென்செய்வேஞ்
சின்னதத் துபொனக்குஞ் செல்கின்ற திப்படிதான். (கஅ௯)

வேறு.

கெற்பபா ரத்தின் முன்வரு வயாவுன் கினரோளி மழுங்கிய வழரு
மற்பமரப் மெல்ல வசைந்தான் னடையு மவசமு மென்றுநான் காண்பேன்
பெரற்பில்லாழ் புதல்வன் பிறந்தன னென்று புருந்தும் பரிசன மெல்லா
நிற்பதே ரெண்ணைக் கலைபிடித் தீர்த்து நிதிமுகற் தென்றுதான்கொள்வார்.

மெல்லவே ரோக்கிக் கண்வரை புதல்வன் மேலிய நரிவெருட் கையாற்
பல்லிலா வெரிது னையவே தோன்றப் பழுதற நகைக்குமர் நகைகண்
டல்லலா கியவெந் துபொலா மாறி யங்ஙன ரியரு கருப்ப
மல்லு ராணியவென்றோன் கன்பூரித் துமண மகிழ்ந்தென் றுநான் வாழ்வேன். ()

புழுதியா ரழகு பொலிந்தபொன் மேனிப் புதல்வனென் னெஞ்சமென் கண்ணுந்
தழுவியே பின்பு செல்லமுன் நிறிலே தவழுவ தென்றுநான் காண்பேன்
வழுவிவாப் பணிக்குச் சுலாப்பற நின்ற மாணிழ லுவ்வர வதுகண்
டழுதுதான் டிடிக்க வதனுட னுமுது மவ்வழ தென்றுநான் காண்பேன்.

என்றுகொண் டிங்ஙன பென்மனந் துயர்வ தெத்தனை காலமுன் டின்றோ
வொன்றுமென் செல்லு மாகவாழ்வதுவு மொருபய னாகநான் கொள்ளேன்
மன்றலங்குழலாய்விதியினுஞ்செயற்கு மணிதர் தாஞ்செயுஞ்செயலுண்டோ
வன்றைநஞ் செயல்கா ணின்றான வெல்லா மாநிலு யின்னுமொன் றுண்டு.

முனிவரே பரதெய் வதைகளவே நில்லை முனிவரே யருள்செய்வா ரானு
லினியவா னவெலா மிமையே தருவ சிவந்தடங் கருணையா லன்றோ
தனிபனாப் புத்த தசாத னிராமன் நன்னுட னுல்லரைப் பார்தா
னனிசரா கண்ணி *பயந்தனன் மகத நாடர்கோ னிப்படி யரேகம்.(க௧௨)

சூகையான் முனிவ ரடிகளை பணிக ளாங்கவர்க் காண்பு சனையே
யோகையான் முயல்க ருருசனங் கரிய முயந்துபத் திகனிதற் றொழுந்
லிகையாற் றருமம் யாணையுஞ் செய்க வெண்ணிய கோன்புக னெல்லாம்
பாகையா மன்பாற் பண்படி கோந்த பாக்குறு முனத்திலே கொள்க.(க௧௩)

*சாரசனன்-ஐராவத்தன்; சாரசந்தப் பார்த்தனன் என்று பாடல்கொஞ்சம் வேர்.

தருமமே செய்பு மனத்தினுள் கின்பத் தாமதமாத வகுக்கான்
மருவினாழ்; திருவே வகுத்தனீ யென் தமற்றுழிப் படிபல மொழிபா
தாருவவே தேற்றி விழியினீர் மாற்றி யொன்புன லான்முனக் தடைத்தல்
காசர்கோன் சிறிது பொழுதினாள் தருவி யவருறை மீளினிள் தகவ்ருள்.

எழுந்தரு விபதி விலங்கிழை புனத்தி விடவொலா நீயினீ ராடல்
செழும்பணி பணித வகுத்துதன் முதலாகு செப்கரு மங்களுக் தொடங்கி
பழுத்திய தவத்தோர் வானவர் குருக்க ளந்தனர் பூகையுஞ் செய்து
விழுக்தனர் சொன்ன சொன்னவை யெல்லா மெப்பிக வாயையான் முயங்குள்.

வேறு.

நாக்கு வழித்துப் பன்னாதினீ ருறநீ ராடி வெண்ணையுடுத்
தாக்க முடனே யுபவதித்தெம் மம்மை கோட்டத் திரவேகிப்
பூக்கொ பே திபமுடன் பூசுத் துலக்கைப் பலமீது
மீக்கொ டருப்பை படுத்ததன்மேல் வேண்டிக் கொண்டு விழிநிலித் தம்.

என்னு நிமித்தம் பலபார்த்து மிகனே வகுத்துக் காலத்து
நன்னு மொருநாள் சிறிதொழிய நாட்காற் கங்குல் விடிந்தனலில்
விண்ணி லுயர்ந்த மேனிவமேன் மேவு விவாச வதிமுதத்திற்
தண்ணன் மதியம் வந்துபுக வரசர் கோமான் கணக்கண்டான். (கக௭)

அப்போ தவனு முணர்ந்துமெழும் தருவிச் சுகநா தணையழைத்திற்
கிப்போ தணைந்த நற்கவலி தென்ன வவனு மனக்கவிடர்க்
தொப்போ தரிய விககனலா துலகத் துள்ளோர் மனக்கருத்தும்
வைப்போ சலிலாப் கம்முடைய மனோது ரதமுங் கைகூடும். (கக௮)

நாது மிசவு விடிபொழிதி வல்லோ ருருநான் மறைபாணன்
குனென் பண்பான் மடிமீது தருபுண் டரிக மலர்க்கைக்கு
மாண கணவு கண்டனா லு வண்ணி தாக நன்மைகளுண்
டேனை வவவெபால் வவகறைவா பெய்துங் கணவு பொப்பாது. (கக௯)

அண்ணி தாக நின்றேயி யரிபோ லரிய மகலிந்து
திண்ணி தாக வுன்னுடைப சிந்தை மெழுக் திறங்காண்பர்
மன்னெ லாரின் சந்தையால் வாழ்வ தாக வெனவாழ்த்த
வண்ண னுது மவனுடனே யந்தப் புரத்தி னிடைப்போகி. (க௧௦)

இருவர் கண்ட கணவாது மிளிய விவாச வதிமொஞ்சிற்
பெருகு மூவகை யுண்டாக்கிப் பெயர்ந்தா சந்த நான்வகாதி
துரிய கடவுட் கருவருனா கோடைப் புனது னொளிமதிய
மருவு மதுபோ விவவ்விதத்தில் வந்து வயங்கி பதுகருப்பம். (க௧௧)

பாரி சாதத் தாலிஸையோர் ஈபங்கா கிளங்கி பதுவெனவும்
வாரி சாதத் கவுத்துவத்தான் மான்மார் பிலங்கி பதுவெனவும்
வேரி சாகு மலிரோதி மேய கருப்பத் தால்கிளங்கி
மூரி சாகும் கொட்டாரி மூச்சச் சோம்பு முகஞ்செய்து. (௨௦௩)

வேலை பருகி மெய்கனத்த மேக மாலை பெனமெத்தென்
குது கடைபைய யுடைபனா பசன மறந்து முகம்வெளிதிக்
சால முகங்கள் கருகுப்போ தாங்கள் கிளங்கு மதனூதார்
கால மெனவே திகழ்வாரைக் கண்டு மகிழ்தார் பரிசனங்கள். (௨௦௪)

தைப லாயத் தமக்கெல்லார் தலைமை யாகித் தார்வேய்த்த
செய்ய பாத சேவையிலே திருந்தி யுரிமைத் திறம்பூண்ட
செய்யு மாலைக் குழந்தைடி குலவத் தலையோர் கண்ணுளிற்
துய்ய மாலைப் பொழுதின்கட் லெங்கு சபாமன் டபமெய்தி. (௨௦௫)

உரச ராச பனாமணிவி னேக்கு சமூகத் துட்பொலியும்
வாத னூன ராணனை மான வனேக மணித்திப
மருகு மேவ வதனடுவே யமைந்த வரசர் சிலர்குழப்
பெருகு நீதி யமைச்சனுடன் பேசி யிருந்த பெருமான். (௨௦௬)

கண்டு வணங்கி மாதேவி கருப்ப வுலகை ரகசியமாக்
கொண்டு மொழிய வழுதத்தே குளித்தான் பேரல மெய்புலகித்
தண்ட ருலகும் பெற்றனன்போ லறவா னந்த பரவசனும்
மண்டு முலகை மீதுர மார்புந் தோளும் பூரித்தான். (௨௦௭)

மனப்பே ருலகை யடங்காது வழிந்து புறம்பு பாய்த்ததுபோன்
யினற்பே ரொளிரேர் புன்முறுவல் வெள்ளை நிலவு மீதுரு
யினத்தேர் வேந்தன் திருமுகமு மெழிலும் பரமா னந்தசக
னனைத்தே பொலிருங் கண்மலரு கடந்த தமைச்சன் முகமீது. (௨௦௮)

மன்னர் பெருமான் திருமுகத்தில் வளரு முலகைக் கடலாது
யின்னை யனையான் முகமலர கிளங்கு முறுவற் குறிப்பாது
யின்ன திதுவென் றறிபாதே யிருந்து மிதுவா மெனநாகத்
தன்னுன் மெழுஞ் சகலாதன் றன்னு சனம்மிட் டெழுந்தனுதி. (௨௦௯)

அரச ராசே நின்முகமு மன்ன மனையா டன்முகமு
முனாசெ யுலகை பொன் றுனதவ் வுலகை தேட்க வென்னுள்ளம்
கிரைய கிரைய கிரைந்தறவே கிரும்பா நின்ற தக்கனகின்
பரிசின் முடிவின் மெய்யாகிப் பவகு கியதோ பகரென்றான். (௨௧௦)

என்ன கிதறவ னாகமுஞ்செய் திகஞ்சொன் னதுவே மெய்யாகி
வன்ன களவு மெய்யேகா னவ்வா தினித மங்கலந்தா
துன்று மனவி கிங்கெமக்கு முண்டா குமதோ வுண்டாதி
கன்ன மனையா டன்மனைக்கே யனுதி வறியே மெய்யெழுந்தான். (௨௧௧)

வேறு.

வேந்தர் வேந்தனும் வேந்தர்க்கு விடைகொடுத் தருளிச்
சேர்ந்து கத்தரைத் தேவனை படைந்தவர் போல
வாய்ந்து வாழ்ருந் வத்தனை வாழவய் பொழுதே
பேய்ந்த தானணிர் திருந்தபூண் பாவையு மீந்தான். (உகச)

ஐகை முஞ்சுதித் தோடனெஞ் சமுமுட னோடச்
சோக முஞ்சுதித் தோடிடத் துய்யதா ளைகருழ்ந்
தேகு திங்களு மற்பம்வந் தெங்கணுஞ் குழப்
போகி மத்திரி தன்னொடர் தப்புரம் புருந்தான். (உகஉ)

பக்க வாயிலிற் பூண ரும்பமும் பலவாஞ்
செக்கர் மாமணித் தீபமுந் திருவிளக் கெனமு
மொக்க வேபொலி வெய்திய மங்கலோ ளியங்க
டெ ஈச்ச வார்த்தைச் சுவர்களாற் றுலங்குமா ளினக்கீண். (உகங)

சேய நித்திரா ரும்பமுஞ் சென்னிமாட் டிலங்கத்
துய ரீற்றினுந் நொழில்பல குழவே பெழுதி
பாய வேல்பல நிரைத்தாடி மத்திரித் தமைத்த
நேய மாச்செடி புலிக ணிரைநிரை காற்றி. (உகச)

இரும டிர்க்கயிற் தேறிடு மிருப்பர கிழையு
மருவு திம்பமென் றளிர்களுந் வளைபவே காற்றிச்
செரும வெண்கடி கெங்கணுஞ் சிதறியிடு படியே
யுரிய காவல்செய் தொளிபெற வுயர்ந்தாடி டத்து. (உகஇ)

மகிழு நெஞ்சினுன் மங்கையர் மங்கலங் கூற
நிகழு மாதார லத்திக ணிரைநிரை பெடுப்பத்
திசுழ வேலிருந் தருளிய தேவிசென் னியர்கள்
புகழ வேயெழுந் தருளிய புரவலற் கண்டு. (உகஉ)

ஒருகை சேடிசென் கையிடித் தொருமுழந் தாளி
லொருகை பூன்றிமெத் தெனவெழ வுயர்குல ளினக்கே
யரிது நீயெழுந் திருத்தரை யமையுமே யமையு
மிருமெ னுவவன் கையிடித் திருத்தியங் கிருந்தான். (உகஎ)

இட்ட வாசனத் தமைச்சனு மிருத்தன னதற்பின்
கட்டு வாகழந் காவலன் றேவியை நோக்கி
மட்டி வேருல வத்தனை தன்னுடன் கூறி
விட்ட தேதது கேட்கலன் விரும்பினே னென்றான். (உகஅ)

காதம்பரி.

ஆரி பன்சக நாதனு மும்மொழி கேட்டு
வேரி பங்குமு ளாய்ப்பிக ளிரும்பின னாக
நீரி யம்பும தெப்படி பெண்ணே ரிழைதன்
காரி லங்கிய கர்விழிக் கண்டயினு லெறிந்து. (உக்க)

மூரல் வானகை யாணபட் டான்முத மூடிச்
சாரு நாணமு முவகையுந் தங்கனிற் றினங்கப்
பார மாமுலை பொன் றின்மேற் பங்கப் வதனஞ்
சேர வேதலை சாய்த்தெழிற் றிருவனு ளிருந்தான். (உஉ)

மன்னர் கோன்பல காலிங்கன் வருடவு மதற்கு
மின்ன னுன்னிவிந் தொன்றையும் வினம்பிடா திருப்ப
வன்ன மேயெனக் கொன்றுநீ ரருள்செயி ரானான்
முன்னி லாவெந் தெளிநிய முகமுரை யாதோ. (உஉக)

சேய செண்பக வொளிசிறு செண்பக வொளிபோ
லாய றந்திரு மேளியே யருள்புரி யாதோ
மாய நுண்ணிடை வந்துவர் னுதராய் தன்மும்
போய கன்றிட வகன்றது புதன்றரு ளாதோ. (உஉஉ)

என்னும் வாசகம் பலமொழிந் திவன்னினை யாட
மின்ன னுன்னிநக் கூசியே வெள்ளுதல் கண்டு
மன்னர் கோணியு பாதையும் வாழ்கென வாழ்த்தித்
தன்னை டேரிலா மத்திரி தன்மனை சார்ந்தான். (உஉ௩)

ஆரசர் கேசரி நானுமன் றம்மனைத் தங்க
விரசு காதலி னிவன்வயா வேட்கைபா னவெலா
முரைசெ யாவகை யருள்கென வுரைத்தவ னைக
வரசு மாறுபெற் றையிரு திங்களும் புருந்தான். (உஉ௪)

நல்ல தோர் தினத் தடிக்கடி காழிகை பார்த்துந்
தொல்ல நூன்முறைச் சோதிடர் சுபமெனக் கொள்ளு
மென்னை சேர்முருத் தந்தனி லேந்திழை யுலகோ
நல்ல நீரநல் ளரசினக் குமாளைப் பயந்தான். (உஉ௫)

வேறு :

ஒடுவார் மீதுபோ பொருவர்கென் றொருவரைத்
தேடுவார் சோபனஞ் செப்புவர் தழுவுவர்
பாடுவர் மடுவார் பரவுவர் பாகின்
ருடுவர் ராவைத் தப்புந் தவர்களே. (உஉ௬)

அரசரும் முனிவரு மந்தைத் தீரங்கரும்
பரிசுளம் கருமுடல் பரிசின் நங்கடையும்
கிரகபொற் கிவிழும் கிடுநீ ராடலே
யுரைசெய்து நங்கையலோ வுற்றபே ருவகையே. (உஉ௮)

சங்கமும் படகமும் தாரையுங் காளமு
மெக்குநின் நகரத்து மினியமா கதர்குழா
மங்கலம் பாடலு மகரவிஞ் சாலமும்
துங்கவெண் டுரைவிடும் துழைகொண் டவையுமே. (உஉ௮)

வேறு.

மருகி லீனப்பா ருவகை யுரைப்பார் மணியணி கலைபெல்லாம்
பரிசில் பறிப்பார் பரிசில் கொடுப்பார் பவகுற லினர்கடுஞர்
முரிசிழ வர்க்கா நிதிய மளிப்பார் முசும னுரைப்பாராய்ப்
பெருகிய தச்சோ பனமவ னிக்கோர் பெருமக னப்போதில். (உஉ௯)

பாலன் முகத்தா மரைமலர் காணப்பதறிய நெஞ்சைத்தான்
சால வடக்கித் தணிய கிருந்தே சதுமறை கருமோதிச்
சில மிருத்தோர் பரிவுட னருனிச் செய்ததொர் நன்னுனிற்
கோது முகுத்தத் திற்கக நாதன் கட வரச்சென்று. (உ௩௦)

நெற்குவை தோறங் கற்புடை மடவார் நிறைய கிருந்தேத்தக்
குற்றது வரவுத் தோலொடு தகரின் கொம்பு புனைத்தெற்கும்
கிற்கன விடுகிம் பத்திலை லவணம் வெடுவெ டெனத்தீயப்
பொற்கல முழுது மங்கல தீபம் பலபல பொலிவெய்த. (உ௩௧)

தடைபற மறையோர் சதுமறை மொழியுஞ் சாந்தின் பவவோதச்
கடரொழ வுருவும் வாகுட னெக்குஞ் சூர்க ணடமரடக்
கடனறி பெரியோ ரேயின செய்யுங் காவலி னுலோக்கித்
தெயொடுபொலியுஞ் சூதக மனைபைச் சென்றனா கிக்கண்டு. (உ௩௨)

அற்புட னீசா லாசம னஞ்செய் தாரமு துய்ப்பெணிப்
பொற்புட னுட்போய் வெளிநி யினத்துப் பொலிதரு மடமாதின்
கற்பமர் மடிமே லிமைபலர் மடவார் கூகம்மிசை நழுவாவிழ்
கிற்பயில் கடவுட்சேபென கிறல்வேல் வேனெனவளர்சேயை. (உ௩௩)

உருகிய பாமா னந்த சைத்தா லொளிதிகழ் கிழிவாளே
பருருவ தெனலே பதமுடி யனவும் பலபல படிசோத்திப்
பெருகிய வுலகைக் கடலினட முழுவிப் பிறகிலி னுலாகும்
சுரும மனைத்தும் பெற்றன மென்றே சுருதி யிருந்தாயே. (உ௩௪)

மந்திரி தாது மனமெழ்வுடனே மயந்தனை புறநோக்கித்
நீந்தனை செய்தே மன்னவர் பெருமான் நிருமுக மன்பாரா
வந்தமில் புருடாய் நஞ்ஞா முத்தவ வவயவ வேரோகைப்
பந்திக டெரிபா தானிய கிந்தப் பருவமு மிதுபாராய். (உ௩௫)

செங்கழு கீரி னேரிதழ் போதுஞ் செய்திதழ் கிரகங்கைச்
சங்கழு மிகவே சிலகிப கடவுட் சக்கர மும்பாராய்
சொக்கலர் தனிப்போ லடிமிசை கொடிதேர் குடைசிறு மடல்வாசி
பங்கய மொனிரும் படியினை பாராய் பழுதறு மெழிப்பாராய். (உ௩௬)

இவனமு ருதுங் துத்துபி னாத மெனவநிர் வதுபாரா
யினையினை முதலாஞ் சக்கர வந்திச் சின்னமு மிவற்றானே
யிவனுயர் பெரியோ னென்பது தானே யியல்வது பாராயென்
நினையினை மொழியா கிருவரு மெழு மெல்லையி கொருகல்லோன். (உ௩௭)

கிரகவுட னோடிச் சென்றிறை பாது மீது வணக்கியபின்
பொருளுடை நிறுநிற் புவிமுழு தானு முத்தம மேன்மேறும்
வருவன முழுதுஞ் சோபன மேகின் மந்திரி சுகநாதன்
பெருமனை பாளு மொருநிரு மகனைப் பெற்றன னின்றென்றான். (உ௩௮)

வேறு.

அந்தமொழி யமுதத்தா லானந்த வெள்ளத்தே யமிழ்த்து நீந்திச்
செந்தமெழ்த் தெழுந்தாடிச் செய்யுமதொன் தறியாமற் செங்கோல் வேந்தன்
மந்திரியை மணிமார்ப முறத்தழுவி வரிசையுட னவன்மே கிட்ட
ணுந்தொழில்சே ருத்தரியப் பட்டதனைப் பரிசிலாப் பறித்துக் கொண்டான். (உ௩௯)

துக்கசக மிருவர்க்குந் தோன்றிதுடன் நேன் றுமெனும் தொல்லை ஈன்னை
மெய்க்கடவு ளறிகிப்ப திப்படியோ வென்றென்று மிகவே வாழ்த்து
தக்கபெருஞ் சோபனமுன் சொன்னவர்க்கு வேண்டுவன தனங்கள் விதி
பக்கணமே பெழுந்திருந்தத் தனாரோடு மவனிதலத் தரச ரோடும். (உ௪௦)

வெம்பொலியும் கலையொலியும் விரையொலியுஞ் செவிபேடத் திசைக னெல்லாம்
கலந்தெழின் குடுவார் பாலுவார் களிப்பாராய்க் கன்னி மார்த்
கலந்தனனொன் டங்கொருவர்க் கொருவர்க்கோ பனங்கூறி யாடா லைப்பூண்
மலர் துமலர் தெதிர்பித்த வினையா ளாச்செய்கண் மழையோ வார்ப்ப. (உ௪௧)

செய்தருளி யணமச்சுரிரான் மனைபுகுந்து தந்துடைப நெயன் நேருந்து
மன்றையினுஞ் சிறப்புடைத்தாய்க் கலியானஞ் செய்ததற்பினராக் கோமா
கன் றியிருக் கோயிலடைந் தரசர்குமா ஈன்பிறத்த னானுக் கேற்ப
நின்றொரு கண்ணி கத்தனர்க்குப் பனகோடி நிறையிந்து. (உ௪௨)

தேவிநிரு முகமீது நிங்கன்புரு யிக்கனவின் நிறத்துக் கேற்பத்
தாவினுயர் குமாசனுக்குச் சக்திரா பீடனெனுந் தக்க நாம
மேவிபளித் தன்னதன்பின் வேந்தர்கோ னனுமதியால் வேதத் தோர்கட்
காவனாற் சடங்கனாந்து மருமறையின் படியேசெய் தமைச்சர் கோமான். (உ௮௩)

தன்னுடைய அமர்தனுக்குச் சதுமறைபோர் திருமாயின் நகுதிக் கேற்ப
மன்னுடைய சிறப்புடைத்தாம் வைசம்பா யனனென்னும் வாய்த்த காம
யின்னருளி னுடனளித்தா னிப்படியே சவுளமுத னெல்லாஞ் செய்பத்
தென்னளித்தாற் சக்திரா பீடனுந்தன் பேதைமையிற் சிறிது தீர்த்தான். (உ௮௪)

வேந்தனுந்தன் அமர்தனுக்கு விளைபாட்டிற் பராக்கொழிய யெண்ணென்று
கூர்ந்தபெரும் படைவிட்டிற் கொருபாதித் கூப்பிடு கொண்ட னூர்த்
தார்த்தபுனற் சிப்பிரையாற் நங்கரைவி லுதவகன்ற வசமும் வானிற்
சூய்த்தசெஞ் சதைமதிலும் வானிஞெறுந் தோரணமும் துலங்கியோங்க. (உ௮௫)

ஆங்கதனி லோருருகே சென்றுவெளி செய்ததனுக் கருகே யாகப்
பாங்குடைய தொருசிரமக் கூடமமைத் திப்படியே பழுதி லைதோ
சோங்குகலை மாளிகைசெய் தோரோருவ ரோரோருவ ராக வோரோர்
தேங்குகலைச் சூரியரா மாசான்மா ரணைவரையுந் தேடிச் சேர்த்து. (உ௮௬)

அமர்தனையுஞ் சகலாதன் அமர்தனையு மங்கவர்கள் வசமே யாக்கிப்
பந்தியுந் கலிதேரும் படிவருத்த மாளிகையிற் பவிது மாறுஞ்
சின்னையழி விளைபாடா வகையுமிகப் பலகாவல் செய்து தூறு
சந்தியுஞ் சிறுவரையும் பரிசுணமா யுடன்கிடுத்த தாரா பீடன். (உ௮௭)

சீதமலர்க் குழலியொடுஞ் சிறுகாலே பெப்பொழுதுஞ் சென்று கண்டு
போதலியர்க் கிப்படியே சிலகாலஞ் சென்றளகிற் புதல்வன் நன்மே
லாதாமுற் நவர்கனெலா மதிகரிப்பித் தருளுதலா லமல மாண
சோதிமணத் தெக்கலையுந் தொலையாத படியாகத் தோய்த்த வன்றே. (உ௮௮)

சொல்வேத மஹிமனால் சோதிடனால் வாகடது தாக நன்னால்
கில்வேதம் குஞ்சரனால் மந்திரனால் யந்திரனால் கிளவ்கு சோதிக்
கல்வேதம் பமதமது நருமனால் களவுனால் காம ராச
னல்வேதஞ் சூதுதால் தேது னுடகது விராச நீதி. (உ௮௯)

தனுமுதலாந் தொன்னுத்தெட் டாயுதங்கள் பாழ்முதலாந் தகைசேர் காவெட்
டெனுமடைவாம் வரத்தியக்க டேர்புரவி களிதூர்த விர்தா சாலம்
பணவலிலா நாடசங்கல் காலியங்கள் புராணங்கள் பதினெண் பாடை
ருளிகுளியாம் பலபல்க்க ளிலென்னல் பூதொடுத்தன் முதலாஞ் சிற்பம். (உ௯௦)

கிடமித்தை மற்போர்நீந் துதல்கடத்தல் குதித்தலெழன் மீதே பேற
துடன்மற்ற மந்துமெகைக் கற்றவற்றின் துறைபோகி போக்கல் போதும்
கடமத்த பாணிகளைக் கைதூக்கி கிட்டெறித்துக் கண்களாலே
வடவெற்பை கிடவெய்தும் வானபிமன் விசயனென வலிய குருன். (உ௯௧)

வலியொழிந்த தலைகளினலாம் வைசம்பா யனனுயிந்த மைந்தற்கேத்தாய்.
கலைதெரிந்த பதில்வாறுங் குரவர்பெருந் தொடர்பாறுங் கலந்து கூடி
நலமிருந்த வாலிபமே முதலாக கிளையாடு ஈன்யி னுறும்
பொலியமைந்த கிருவேரு மோருவிரு மொருகெஞ்சம் போல வானூர். (1)

இத்தகைய னுனைவர் சுந்திரா பிடனுக்கே ரிளஞ்சோ னுக்குத்
தொத்தகைய வந்தொளிசு மலர்போன்ற மயிர்க்கெழுமைத் தோகை போன்றும்
புத்தமுரு மீதுளும் பெனவனமும் பேரொளியும் புவன மூன்றி
துத்தமர்க்கும் பேராகை யுண்டாக வுண்டாகி யுயர்ந்த வன்றே. (உருக)

அக்காலத் தெக்கையு மமைந்தவென வரசான்மா ருளாக் கேட்டுத்
திக்காளு முடிமெந்தன் றிருமகனைக் கொணர்மினெனச் சேனை யோடு
மிக்காளும் வலாககனை பெருநுன்னுள் விடுப்பவன் விடைகொண்டேறித்
தக்கான்மா னிவகவாயி லடைந்தறிவித் துட்புருந்து தாளில் விழ்ந்து. (3)

இருமினென வொருசிறிது பொழுதிருந்து மீண்டுமெழுந் திவறஞ்சி யெந்தாய்
மருவுமிரு மூன்றின் மிகைப் பதினானு வலதளவும் வாழ்ந்தி ரிங்கே
பொருவருந் கலைமுழுதும் பூரணமா யினவென்று புகன்றார் நல்லோ
ரானுடனே யரசர்பிரா ணனிகைத் துட்கொணர்கென் தருளிச் செய்த. (உருக)

சாகரின் நேறலிற்று ராபிடன் றனைத்தாய்கத் தக்க தென்று
பாகாருங் களியாணப் பாரக்கர் கோன்விடுத்த பவன வேகத்
தேருகடு விசையிர்த்தா யுதமென்னும் பேருடைய விவுளி பொன்று
மாகுமுனக் கெனவிடுத்தா னதுவுநெடுந் தலைவாயி லடைந்த தன்றே. (4)

கொற்றமுடிந் குலகேந்தர் குமாரொரு கோடிப்பேர் குழங்கொண் டேறித்
தெற்றெனநின் சீர்பாத சேவைவினில் விருப்பினராய்ச் சேர்ந்தா ரென்ன
மற்றவனு மிந்திரா யுதத்திணையுட் கொணர்மினென வாசி வல்லோர்
சுற்றுகெடுங் கயிறுகளுஞ் சூத்திரியுந் தொடலெரத் தோன்றித் தன்றே. (5)

அறக்கடிய விசைக்கெவிக் கருடனையு மழைப்பதுபோ லனுமா னிந்துச்
சிறப்பறிவ மெனவுச்சைச் சிரமாவை நோக்கிமிசைச் செல்வ தேபோ
லுதைத்ததமுன் னொழுந்தெழுந்தக் கதிவிதமும் படைத்தலினு லும்பர் கோளும்
பெறற்கரிய திடுவெனலா மினன்பரியொன் றிழிந்ததெனப் பிறக்கி யோங்கி. (உருக)

மாலடிபோன் மூவுலகும் வாவுகைக்கு மூந்துவதாய் வண்ண மேவுந்
கோதுசுழி வெஞ்சினமந் குருன்றிலொரு குறையிலாக் குணத்த தாகிச்
சாலவுயர்ந் துறநீண்ட தனுவினதாய்க் கடைந்தனைப தானுந் தட்டுஞ்
செழுட னீண்டுருவிந் தறநெய்தத் முகமுடியிந் செவியு மாகி. (உருக)

ஓப்புரைக்க நிகரில்லா வொருதெய்வப் புவிவினை யுற்று நோக்கி
மெய்ப்புகிக்கு னொன்றிணையும் வியவாதான் மந்திரனை வியந்து சாலை
கிப்படிக்கு மொருபுரக் யுண்டோதா னுலகுதனி லெந்தை பெய்க்கோன்
செய்ப்புறத் பெருந்திருவிந் கொப்பன்றே தேவர்பிரா ண் செல்வத் தானும். (உருக)

என்றென்று பலகாதும் விபத்துவியல் திப்புரவி விராட்டி மென்
தொன்றத்து சேவலமன் நென்றதனை மேற்கொண்ட வுசையு கொஞ்ச
னில்லங்கு மிகக்கூசிச் சந்திரா நின்றதொரு கெடுஞ்சை பத்தாந்
சென்றிந்த வடிவான தேவனை பாருமெனச் சிந்தை செய்து. (உ௯௬)

சென்றனுந் பெத்தகைய பெரியோனெனத் துணையறிபென் தெரியென் செய்யா
நித் தயிசை யுணர்நிலையு நீபெரியோய் பொதுத்திபென கொஞ்சாங் வேண்ட
வந்திறங்கா வியம்புகிந்த பார்த்தவகல் காலாலே மண்ணு வெட்டி
வின்றெனநீ மேற்கொள்ளென வகழப்பதுபோ வெழிப்பெறவே வலுமா னித்து. ()

தலைசாய்த்து நிற்கவத னினைவறிந்து மேற்கொண்ட சந்திரா பிட
னினைவாய்த்த புவனமொரு மூன்றினையுத் தெரிதிடமா நினைந்து கொண்டு
மலைசாய்த்த தலைவாயில் கடந்தவகி கெடுத்தாளால் வயங்கு நீலக்
குலம்வாய்த்த தடமாந் விண்மூலமும் வல்வையத்தின் குழாங்கொன் டோக்க. (உ௯௭)

இத்திரசா பத்துடனே யிவைத்தகரும் புலப்போல விலக்கி யோங்கிப்
பந்திரகு வனபிலி சத்திரிசை பெத்தகையும் பரந்து தோன்ற
வுத்திரகு புவனமெலாஞ் செவிபெட வலுமானித் துகளும் வேலை
தந்தகெடுந் திரையெனவே கிரைகிரையாய் வருபுரவித் தானா ண்டான்.

இக்குதிரைப் படைக்கடது மிவனுதயக் கண்டிந்து வுதயத் தாலே
மிக்குவப்புந் நெழுக்கடல்போன் மிகவுகனித் தெதிக்கடந்த வேலை வந்தத்
தக்கபடைக் குலவேந்தர் குமாரரொலாஞ் சத்திரசா மரங்க ணித்துப்
புக்கொருவர் கொருவர்விரைத் தறகெருக்கிப் புறப்பட்டெப் புறமுக்கு முந்தார். ()

மன்னுபெரும் பண்டத்தலைவன் வலாககனம் மன்னர்குல னைந்தர் தம்மை
யின்னவனின் னவனிவனென் நியாவரையுந் தனித்தனிபே ரியம்பிக் காட்ட
வன்னவனு மண்டவனடவே யவர்பணிபக் கண்டவர்க ளவர்கட் கேற்ப
கின்னமுத மொழியாலும் விழியாது முகத்தாலு மின்பஞ் செய்தான். ()

தூருகு வலாககனு மோருகு வைசம்பா யனனும் போதச்
செருகடைய பெருந்திருவாழ் செழுந்தவன முளரிபெனச் சிறந்து தோன்றுந்
தாருகடைய தொருபெருவெண் குடைகிழற்றத் தானாகஞ்சா மரைகள் வீச
வேருகடைய மங்கலபா டகர்முதலோர் செயசெயவென் றென்று வாழ்த்த.

வடிவுகடைய மத்தனையு மொருமுகனு முருகனையும் வயின் தேயக்
கொடியுகடையவொருவனையும் கொண்டாடா வகைகிறந்த கோலத் தோடுந்
படியுகடைய கிணறுதல்வன் படைவீடு புருதவொரு பாரக்கு வேறந்
நடிதொழுது விழிபுரித்த வுருத்தவமென் னெனமகிழ்ந்த வவனி பெல்லாம்.

வேறு.

மாடமு மானிகையுந் குளிகையு மண்டபமும்
கடமு மரடரக்குங் கோபுரமுந் செய்குன்று
நீடிய மேனிலமு நீனவி திபுமந்து
மேடகிழ்கொம் பன்னு சிடமறமொப்த் திண்டுகூர். (உ௯௮)

எரிவழுந் தானதங்க னெல்லாந் திறந்துதிறந்
தன்ன மனையா சாமவிழந்து பார்த்ததவந்
தன்னழகு காண்த் தருமாசை பாலந்தப்
பொன்னகரி கண்விழித்தப் பார்த்ததனைப் போன்றதே. (உஎ௦)

கண்ணு டிவிதுங் கலக்காத வாவியினு
முன்னு டியகிழல்போ லோங்கியசுந்த் சாபிடன்
கின்னாடர் தாமும் கியக்குந் திருமேனி
பன்னாடு சொல்லா ருணத்தோறும் பற்றியதே. (உஎ௧)

ஏவிப கண்க னிமையா தசையாத
வேகிய மென்ன வுணர்விறுந்து நிற்பார்த்
மாவியு ளெஞ்சு மறிவு மடநாணு
நீலியு மீந்து நெறியலா மால்கொள்வார் (உஎ௨)

பூமன் படைத்ததுவோ வன்றிப் புதுவுருவங்
காமன் படைத்ததுவோ காணுமெனக் கண்கனிப்பார்
தாமம் படைத்தவிவன் சுந்திரா டேனென்னு
நாமம் படைத்துவரு நாரணனே காணென்பார். (உஎ௩)

கற்பென்னும் பேய்ப்பிடித்த காரிகையார் கண்மலர்கண்
முற்பன்னும் பாவ முடிவில்லை வென்றுரைப்பார்
கிற்பன்ன னாகாமல் வெந்த மதன்மீண்டு
முற்பன்ன னுன வருவே யிதுவென்பார். (உஎ௪)

தன்னருக னுடியவை சம்பா யனன்முகம்பார்த்
தின்னமுதச் சொல்லொன் றியம்பி நகையாட
வெண்ணிமுகம் பார்த்தா னெனவிதுவே பாராட்டிப்
பொண்ணியார் கொங்கை புளகமெழும் பூரிப்பார். (உஎ௫)

கருணை பொழியுங் கமல விழிபாரீ
சருண மறிபோது மாணன மும்பாரீர்
வருண வரைபேன் மணிமார்பம் பாரீர்
தருண வழின் சமுதாயம் பாரீர். (உஎ௬)

சேலை யழகுந் திருமருங்கும் பாரீர்பொன்
மாலை யழகு மணித்தோன் களும்பாரீர்
வேலை யழகுபெற விசம் பரிபாரீர்
சோலை யழகுபெறத் தோன்றக் குடைபாரீர். (உஎ௭)

என்று மொழிவா ரிவன்மார் புடன்கூட
கின்று தலம்புரிபு நேரினமுதா னுரென்பா
ரன்றி யிவற்பயந்த வண்ணதான் முன்செய்த
துன்றதவ மெய்ப்படியே சொல்லுவது காணென்பார். (உஎ௮)

எத்தி மடவார்க னெல்லாரு மிப்படியே
பார்த்த விழிபாற் பருருவார் போலேயு
மார்த்த மணிபார் வடந்தா வழகுபெறப்
பேர்த்த மணிபுப் பிணிக்குமவர் போலேயும். (௨௭௯)

ஏவுங் கயங்கிழிபா ரிப்படியே மொய்த்தீண்டிப்
பூவும் பொரியும் பொழிந்து பொழிந்தேத்தத்
தேவன் தண்பாஸன் நின்புயம்போன் மண்காக்கும்
கோவும் பெரிய கொடியி னிபைக்கடந்தான். (௨௮௦)

வேறு.

மருவி யாமமுறை யாக நின்றலவு மழைய குதகரு மேகமு
மருவி பாங்கரிய மிசியு மேயவிடைய யானை பின்றிரளு மாயறத்
திரளும் வார்த்தனைக நிறையும் வேறுபல தேச மன்னவர்க டிறைகளும்
விரவு தூதுவரும் வெற்றி வீரரு மிடைத்த வாயிலை யடைந்தனன். (௨௮௧)

தூக ராசனை விறங்கி யன்புடைய தோழ னோருரு கைகொடுத்
தூரிமை யோடுவா வேல்வ லாககனும் வந்து முன்செல நடந்துபோய்
வெருவ விசிய பிரம்பு கைகொடு வெகுத்த கஞ்சக மணிந்திரண்
டருரு கோடிபல வாயில் காவல ரமைந்த வாயில்க ளானேகமும். (௨௮௨)

கதைத ருத்தவன வெனிப எத்தற வுயர்ந்த துய்யகயி லாவமே
யிறுவெ னும்படி சிறந்த மேனிலைக னெண்ணி வாதகொடு முடிசுணற்
புதிய கைபுடைகண் மண்ட பத்திரள்கள் பொன்மு கப்புரினா பின்முகத்
ததிக மாணவ ரத்த வேதிகைக ளாட ரங்குக ளடங்கலும். (௨௮௩)

காண வண்டின ரெருங்க மேயுமத் கந்த மாதனம் விளங்கியீ
தான பேரொளி விதான முருவுதினா யழகு பெற்றவிப கூடமும்
பானி லங்களில் விசேடம் யாவுமொரு பழுதி லாதெழுதி யறிமுகபா
ளுன புத்திகொ ளிலேக சேகர சமர்ந்த மண்டப மடங்கலும். (௨௮௪)

ஆக விப்படி யனைக மாண்பல வற்பு தங்கன்பொலி வெய்திமெய்ப்
போக முற்றபுல னந்தர யங்களுமொர் பூமி பிற்றிரள்வ தென்னவே
யோகை பெற்றதிரு மிக்க கோயிலிலொ ரேழு கட்டினையு முட்புருந்
தேகி யுட்புக விடம்பெ ருவாசர் யானை யும்புற நிறத்தியே. (௨௮௫)

நேச முற்றவர்கள் போத விட்டற நெருங்கி முன்புரினா கொண்டீ
ராச னத்திரள்கள் கண்டு கண்டுதிரு மேனி காவலர்க ளாகியே
விச கொற்றவடி வானு மெய்க்கவச முந்த ரித்தவிறல் வீரருந்
தூக பொற்கவரி யால வட்டமிவை சூழ விசுமட மாதரும். (௨௮௬)

குழ நிற்கவரி பாச னத்திலொரு தூப வட்டவனை மீதுபர்
தாழி பெற்றவயி ராவ தம்புன வழிந்த கங்கையில் பணற்குணவ
தாழுவ தொத்தவனார் கின்ற னன்றிபுனை தந்தை தாண்மலர் கண்டெண்
வாழி வங்குரிடு தூர சின்றுபல கால்வ னாக்வெர மன்னதும். (௨௮௭)

வருக வெக்கைவர வருக வென்றுள் மகிழ்ந்து மெய்புளகம் வரவனைத்
திருகை கொண்டுநெடு நேர மாகமணி மாப்பு தத்தழுவி யிருகனின்
தருகு பேருவகை நீர்த தும்பவொளி மூகம லரந்தருளி புச்சிமோர்
தருள லோகபதி பாத பீடமத னருகு தன்னுடை படைப்பைபோம். ()

வேறு.

உத்தரி யத்தினை பாசன மாக மடித்திட வுற்றவனைச்
கைத்த விழிக்கடை கொண்டு முனிந்தொரு கால்கிர வின் னுனிபர
செத்தி பொதுக்கி நிலத்தி லிருந்தன னிப்படி னைத்தனிலும்
புத்தி பணத்தகு மந்திரி சேயுமொர் பொற்றவி சுற்றனனே. (௨௮௯)

இப்படி யேயொரு நாழிகை நேர மிருந்தபின் மண்ணப்பிராங்
கைப்படி வேலநின் னண்ணய ரோகைகள் கண்டு நடத்தியெனப்
பைப்படி மண்புகழ் மந்திரி சேயொடு பார்முதல் வன்புதல்வ
னப்படி கோயி லடைத்து தனைப்பெறு மண்ண திருத்தடிமேல். (௨௯௦)

தாழ வணக்கி யெழுந்தபி னண்ண தனங்க டதும்பியபால்
கீழ நனைந்து குளிர்த்தவ னுச்சியை மீளவு மீளவுமோர்
தேழு நிலங்களை யுந்தைய நீயு மிருந்து புரந்துகிறி
தாழி நெடுமபகல் வாழி பெணப்பரி வுற்றிது கத்தழுவி. (௨௯௧)

மடியி லனைத்திரு தோள்களு மார்பமும் வா னுத தும்புறமு
நெடிதுரு கிப்பல கால்பல காலதி நேப மிருந்துதைவந்
தடைவுடை வித்தைக வாலென அதயநின் னரியபெண் மேனியெலாம்
படுதுப ருக்குரு காதவ னெஞ்சு படைத்தன செப்படியே. (௨௯௨)

இத்தனை காலமெல் லாமுழு தங்குறை வின்றில் வித்தைதரு
மத்தனை பேரு நெருக்கிய தெப்படி யைய பொறுத்தனை
புத்திரர் பாலக ராய்கினை பாடல் புரிந்தொழு கும்மையெொன்
றுய்த்தினை யேயுன தையர் மனத்தினு முரகிய துன்மனமே. (௨௯௩)

என்று மொழித்தன னெனெடு நேர மிருத்தவ னிப்படியே
மன்ற னெடுத்தொடை மந்திரி சேயையு னைத்தனின் வாகிவறத்
துன்றிய வன்பு மிருத்த தழீஇயிவை சொல்லி யிருத்தனன்
ஞென்றிய மற்றுள் வண்ணவர் தம்மைபு முளமகிழ் வித்தருளி. (௨௯௪)

வாசி வினாந்தி ராபுத மென்று வலப்பா விபவிமற்கொள்
டாப பெரும்படை பும்புலி ராசுரு மப்படி பின்செல்லப்
போயுப ருஞ்சா நாந் திருத்தருள் பொன்மனை புக்ககளை
சேப மூடத் திகழ் தாகை பெறும்படி நீடிப வம்பினனை. (உகௌ)

கண்டு வணங்கி வணங்கி வரும்படி கண்டெதிர் கொண்டுதழீஇக்
கொண்டிரு கைத்தரை பும்பிரு கைகொடு கூட வளைத்துருகிப்
பண்டு மூபன்ற தவப்பவ வின்று பளித்த தெனக்கனிகர்
தென்குடை பும்புகழ் மந்திரி பாசன மெய்தி மிருத்தனனை. (உகௌ)

இட்ட மணிக்கதி ராசன மொன்றி விராது தலத்தனிலே
வட்ட மதிக்குடை மன்னவன் கைத்த னமர்த்தபின் மன்னரெலாங்
கிட்ட மலர்த்தொடை மந்திரி சேபொடு கிளர்தனி சாணவெலாம்
விட்டு நிலத்தி மிருத்தனர் பின்பு விளக்கு மமைச்சர்பிரான். (உகௌ)

புந்திரி லோகை புறம்பு பொசிந்த தெனப்புள கக்கள்வாச்
சிகதை மகிழ்ந்து ருமாசனை கோக்கி மிருத்த திருத்தவரு
மெந்த செடுக்கலை புத்தலை கூடிய வெளவன மும்முடனீ
வந்தது கண்டன மேயிது போதுகம் வாழ்வு தனக்கினியே. (உகௌ)

பே வ று .

இன்றன்றோ தாசா பிட வெண்ணமு மிர்த வாழ்வா
வொன்றிய பயனும் பெற்று னுவரிரு முலை மெல்லா
மின்றன்றோ துயரார் தீர்த விப்படி பிதாவு நீயு
நின்றுமே தினியை நாளு நிலபெறத் காத்து வாழி. (உகௌ)

எனப்பல வுலகை பாசி வியம்பியா பாண மாடை
நனைப்புது மாலை சாந்த நாணநீர் நாலி யென்று
மனைத்தினு மணிக்து போக்க வவன்மனைப் புருத்த தேவி
தனைத்தொழு திருத்த மீண்டு தன்பரி மேற்கொண் டேகி. (உகௌ)

கொற்றலேல் வேந்தன் வாமுல் கோயின்போ கைமக்கப்பட்டுத்
தற்றது சனரும் பங்க டோரணர் துவசம் யாவுஞ்
செற்றியே சிறந்த பஸ்பூச் சிதறிமங் கலங்க னெக்கு
முற்றவாத் திபங்க னார்ப்ப வேங்குபுண் னியாகஞ் செய்து. (உகௌ)

பழுதிலா தயர்கு மாச பவனமுட் புருத்த சித்ர
மெழுதுபொன் மண்ட பத்தி மிருத்தபின் பாச ரோடு
முழுசென் னியம மெல்லா முற்றிமந் தமுதுசெய்து
பொழுதுபோ மூடவி வேயப் பகலெலாம் பொழுது போக்கி. (உகௌ)

திருநம்பரி வரவ விர்த்தக புதந்தகக் கெரும் பன்னி
பகைக்கரு வாகப் பக்தி பகைத்தபி னருக்கன் வானி
விநைப்பகற் நிருவின செங்கக நிலபெறு மணிக்கண் னுறு
புதைப்புரு வதுபோன் மேலை வேலை துட்பு ருத்தான். (௧௦௩)

குவிதரு கமலத் துள்ளே குலவெயி லொளித்த கிப்போ
திகைதமை வருத்தல் வேண்டு மென்றிருட் சகலஞ் செலுது
மகைபென வரிவண் டெல்லா மந்தமா மலருட் சேரத்
தவலருக் கங்குல் யாமல் தான்றலைப் பட்ட தன்றே. (௧௦௪)

ஆபபோ தொன்றிஞஞ் சேரதி யனேகநீ பங்கள் குழ
நரபகன் சந்தரா பிட னயந்துகா னடையே சென்று
துபதன் ருந்த பாதர் தொழுதுபோய்ப் பின்னை பன்னி
சேபதாள் வணங்கி மீண்டு திருப்பனி பகையிற் சேர்ந்து. (௧௦௫)

பள்ளிசொண் ணெர்த்து வேட்டை பங்குடம் காண் வேண்டித்
தெள்ளிய நன் னுல் வேந்தன் நிருமணி சென்று வேந்த
ஞெள்ளிய பதாதி லீர ருடன்னை வாக்கி மீண்டு
வெள்ளிய ருடையோ னிர்த்ரா புதந்தைமேற்கொண்ட போது (௧௦௬)

பொலியதட் சட்டை யிட்டுப் பொருவருக் கச்சை விக்கி
வலிபெறக் கரிய தூலான் மயிர்முடி பெடுத்துக் கட்டிச்
சிலைபுட னயில்க னேந்திச் செறித்தசன் கிலிகாய் பற்றிக்
கொலைபயில் வேடர் முற்சேர லாகலஞ் செய்தே போட. (௧௦௭)

காணகஞ் சென்று புக்கும் கடியவெங் கணிக னாலே
யேனமுஞ் சிங்க வேறு மெட்டடி மாறு மாறு
மானவெம் புலியும் புல்வா யானது மனேக கோடி
வாணமுஞ் செவிடாம்வண்ணம் வாய்விடக் கொன்றுவிழ்த்து. (௧௦௮)

தன்வலி யிருதி யாலே தக்திகண் முதலா யுள்ள
மண்மலி யிருக பெல்லாம் வளைந்துயி ருடனே பற்றி
மின்வரு விறல்வேல் வேந்தர் கிப்பபுற வேட்டை யாடிப்
பொன்வரு கதிரோ னுச்சி பொருத்திய போது மீண்டு. (௧௦௯)

பெரும்படை லீர செல்லாம் பிற்படப் பிற்ப டாமல்
வரும்பரி கிகையி னாலே வந்துக டியவேல் வேந்தர்
திருத்திய குமார சேனோர் கிலருடன் வேட்டை தன்னிற்
பொருத்திய புதுமை பெல்லாம் புலப்படப் பேசிப் பேசி. (௧௧௦)

சென்றுமா கிகைகைய நண்ணித் திறப்பரி யிறங்கி யுள்ளே
கின்றுகஞ் சகமும் வாக்கி கிகார்திரு பாலும் வீசக்
துன்றிய வால வட்டர் தார்தமா ருதந்தி னாலே
விவாந்திய வினைப்பு மாறி புத்தம நன்னி சாடி. (௧௧௧)

நாமு முற்றி யாடை விரண்டுத் தடுத்த வந்தி
காரிய முற்றி புச்சிக் கடங்கழித் தங்கு நின்று
சீரிய வங்க ராக பூமிநிற் செல்லத் தந்தை
வாரிய ருடனே கூட்டி வரவிடு மடக்கை மாறும். (உக௮)

மன்னிய திருவி லாச வநிதி செடி மாரு
மன்னியப் பலரும் விட்ட வவர்களு மடையே வந்து
பொன்னணி கலங்க ளாடை பூத்தொடை பங்க ராக
மென்னுயிர் வகைய வெல்லா மிறைவன்முன் வைத்துநின்றார். (உக௯)

அண்ணலு முற்றைத் தாது மணிந்துதன் கைவி னுலே
நண்ணிய தோழ னுக்கு நலம்பெற வலங்கா ரஞ்செய்
தெண்ணிய குமார்க் செல்லா மீத்துது லாய்த்த நல்லோர்
துண்ணிய கடினை கூற துகருமண் டபத்தை யெய்தி. (உக௯)

தன்பெருந் தோழ னுமிந் தகைமைசேர் குமார ரோடு
மன்புட னுருத்தம் வேலை பலரவர்க் கருளி னுலே
யின்புறு முபகா சந்தா கிதம்பெற மகிழ்வித் தார்த்த
யின்புசெவ கையும் பூசிப் பெயர்ந்துதாம் பூலம் வாங்கி (உக௯)

சற்றங்க வின்று போந்திந் திராயுதந் தன்பால் வந்து
வெற்றியக் கரங்க ளாலே கிரும்பிய புத்து மீர்தங்
கற்றைநன் பகலும் போக்கி யாசன்மா ளிகைவி னேவி
யுற்றடி பணிந்து மீண்டு கிழிதுவிந் றெழுந்தான் கங்குல். (உக௯)

கிரவுசெக் கதிரோன் னோன்ற மேதகு சிவம முற்றித்
தரவியல் சந்தரா பிடன் னுனினி திருந்த வெல்லி
புரவலந் கோமா னந்தப் புரந்தனக் குரிய னுன
வரமிரு கலிலா யன்யின் வருமொரு திருவே யென்ன. (உக௯)

தங்கிய பெறும்பை யான தன்மைபோப் மேன்மை யான
மல்கைபம் பருவ மெய்தி வகைமா முகையே போலக்
கொவ்வாக ளனவே தோன்றக் கொற்றவன் கோலி னீதி
யக்கது தன்னு வெல்லா மனவிட வநிவா ளோர்மின். (உக௯)

அரியமென் நெய்தல் விச வகைந்தகைந் தழகு செய்பு
மொருசெழுந் கொடியோன் மெல்ல வொகிந்தோகிந் தொகிபொகி
வாவருந் திருகின் முன்னே வருக்கடி லாய னந்தப்
புரவலன் நன்னக் கண்டு பொற்பதம் வணங்கி நின்று. (உக௯)

உரியபார் புரக்கு மெக்கோ னொருபெருந் தேவி யாருந்
திருகிலா சவதி யொன்று திருபுள மாரு ரிவ்வா
நருகினு கைநகக் கேண்மி னாசர்கோன் குரா பிடன்
மருவலான் குறுந் தாசன் வகைகர் கொண்ட நானில். (உக௯)

அப்படி கெறக னந்தப் புரத்தவர்க ளாக்கும் போதென்
வகைப்படு கெறபு னந்த மன்னவன் மகன் மிந்தத்
தகைப்படு பத்ர லேகை தனிப்பது பாங்கன் டேனென்
மகப்பெரு வேட்டை யாலே வளர்த்தான் மகளே யாக. (௧௨௧)

இத்திவ னகையு மின்ப மியம்பி தானை யாலே
நங்குல மைந்தர்க் குள்ளாய் நம்புத லுக்குத் தக்கான்
சங்கைக ளறவே தாம்பூ லந்தாத் தருமென் றெண்ணி
யங்குற விடுத்தேன் குழு மவடிநத் தன்பு பூண்டு. (௧௨௨)

சேவைகொள் ளுகவென் தின்ன செப்பினு ரென்ன வன்னை
பாவதொன் றருளிச் செய்தா ரன்னதே செய்வ னென்று
மேவுக்கு கவிக்கு நல்லோன் விடைகொடுத் தருள மின்னுக்
தாவின புடனே சென்று தடையற வனங்கி நின்றான். (௧௨௩)

அப்பொழு தேதொ டங்கி யவருமிவ் வரசன் சேவை
யெப்பநத் போது மல்லு மிதலிய சாலை போல
வொப்பருஞ் சேவை தன்னு லோரடி நீங்கா வாடி
யெப்பொரு டனக்கு முள்ளா மிதயமு முயிரு மொத்தான். (௧௨௪)

இப்படி சிலநாட் சென்ற வெல்லையி லினிய சேய்க்குப்
பைப்படி யுலகக் காக்கும் படியு வராச னென்றே
யப்படி யபிடை கஞ்செய் தருளுநத் கைமச்ச னேறும்
வைப்படி வேலோ னெண்ணி வந்தநா விடையோர் நாளில். (௧௨௫)

வேறு.

தனையகிழ் மாலைச் சந்திரா பீட மைமச்சர்கோன் தன்மனைச் செல்ல
சினவா சரிமைக் குரியனா மிவனுக் கெளியுப தேசநாஞ் செய்யு
மளவிதென் றெண்ணி யருட்கு நாத னவன்முத னோக்கிவே லூரவே
யுளதுரை செய்வ தவ்வுரை யெல்லா முவந்துநீ றேனென வுரைப்பான். ()

அறிவென வெல்லா மறிந்துறு லனைத்து மாபந்தவந் தடைவிலையொழுமிப்
பிறிதொரு நெறியி லேகலா வுளக்குப் பேசல தொன்றுநா னில்ல
சிறிதினி பொன்றுண் டாடுறு மின்பச் செய்கியாம் பெளவனத் தெவர்க்கு
மறுவறு சுடர்க ளாலகற் றெண்ணு வலியநா மதவிருண் ழுமும். (௧௨௬)

திருவினா மதங்கள் மூப்பினுந் தனியா செல்வமா கியவிருட் படல
மொருவரான் மருந்தா லொன்றினுந் பறியா னுக்கமா மதனினும் வெய்மை
கிரவினார் செய்யுந் குளிர்ச்சியிற் சமியா விடயமா கியவிட மோகம்
வாமமு மூல மக்திரத் தகலா மரபினு னுரைசெய்வேன் லேவன்மும். (௧௨௭)

தோன்றுகா டொடங்கி விடைபிடாக் கெற்ப கசம்புதி தாசிய கிளமை
பேந்தியே சமுது கிகிலா வலிமற் திகைபெலாது கோவோ ரிடத்தி
துக்துமேற் றோன்று மொழுக்கருத் திகை யுரைக்கவுந் தக்கிறோ வவந்தி
லான்றியோ சொன்றே போதுமே தினிரி லாடவர்த் துரைத்தகா ரணமே.

பனிகிலே கிழ்ந்த சந்திர கிரணம் பற்றுவு போலவே முற்றும்
கனிம்பிலா கெஞ்சிற் குருவுப தேசம் கடுகவே பற்றினிள் ளொளிநு
மினிந்தபூண் மார்ப ின்னியே பன்ன மிருதியோர் தருதினெஞ் சலலா
வினிம்பரா னவர்கள் கனங்கமா கெஞ்சிற் கேற்குமோ கிந்தயாய் மைகளே.

நீயிதன் முன்னம் விடயமோ கத்தி னேர்த்தனை சிலிவியா ககலிது
லேலிது கால முணக்குப தேச மியம்புதற் கிந்தமோ கத்தி
லாயவர்க் குரைக்கி லவ்வுப தேச மவர்ப்பனத் தற்பமுந் தேசகா
மாயமன் மதனற் சாயகந் துரைத்த வழிகளா லொழுதினிழர் துகிலும். ()

நல்லுப்தேசஞ் செய்புகல் லோனா நாடினெல் கேளுமோ ரொருவ
ரல்லவ ரஞ்சி நின்றெதி ரொலிபோ லரசர்தா முரைத்ததே யுரைப்பர்
சொல்லிய பொழுதே பதனையுட் கொள்ளுந் தாயவ ரஞ்சிலர் கண்டாய்
மல்லுபர் தோளாய் மற்றுளார் கேளார் கேட்பினு மதத்தினுன் மறப்பர். ()

திருமக னென்றென் துலகுளோ ரொல்லாஞ் சிறப்புடன் கியத்துபா ராட்டும்
பரிசய மறிவா தவன்குண வேற்றுப் பன்மைதா னெப்படிப் பகர்வே
னரிதவ ன்ணியப் பெறவுமப் படியே வரிபை தவத்தினுற் பெறினுங்
செழுமி லணியா யரிதுமே கசமற் காக்கவுக காக்குமாறெளிதோ. (ககக)

பரிசய மறிவாண் டாமினை யோரான் பழுதிலா வொழுக்கமும் பரரான்
வரிசையை நினைவாய் கல்கியை நாடான் மருதிய மாணமுட் கொள்ளான்
பெருகிய வன்மை தன்னையு மெண்ணுள் பெரியமா தவத்தையா தரிபான்
பொருவற கிசம்பிற் றோ ரறிடு மின்போற் புகலறக் கடிதுபோய் மறையும்.

பெருமையு முயாவுந் தருதியு ளலனும் பலனெடு பிறவுமற் றெல்லாக்
தருமிய னெனிது மிவனோரம் கியக்கத் தருமதோ கிருனிரிந் தோட
வொருகடர்க் கொழுந்து கிட்டெகிட் டெரிய மைமையே யுமிழுமா போலத்
திருவெனு மிவளு நிற்கநிற் கவெறுந் தீயொழுக் கக்களே கினைக்கும். ()

மின்மினி பொலிபோற் சிறிதுபோ தற்பம் கிளங்குது செல்வமெய் பென்று
தன்மையு மறந்து மனமுமிந் தியமூந் தாமொரு கோடியுன் னவர்போ
துன்மத ராகி பொருவழிப் படாம லோங்குபே ராகையிற் படர்ந்து
வன்மையு மறமு மிருந்துகண் டறிபா வாழ்கினுன் மயங்குவார் கெலர்கள்.

பூதமும் பசாசும் வந்தமூக் கிபவர் போனகை செய்வதே செய்வர்
சாதல்வந் தனுதி பவவொன் மயக்கிச் சதமூக கிகாரமே கிளைப்பர்
வாதல்வந் தடைசி வடுறுனைத் தவர்போல் வலத்தினு மிடத்தினும் புரிவர்
திதுறும்படிக்குத்துண்டவர்போலத்திவக்கிபோய்துடல்கழன் திருப்பர். ()

முடவர்போல் வேறு சிலர்களை ஊடப்பர் முதுமுக வாதமும் எவர்போன்
மிடைபடா ஈடுக்கி போரொரு வார்த்தை மிருவருத் தத்திடு வெரப்ப
ரடைபயை பத்தா மவத்தையுத் தவர்போ வருகிருக் தவனாயு மறிபா
ருடைபயோய் கண்ணி துள்ளவர் போல வொளிபுகை பவர்களைப் பாரார்.

தங்கன்கா ரியமே முடித்திடு கைக்குச் சமத்தா சிவசில கவல
ரெங்களு பகனே பென்றுநின் தேத்தி பிவரிவ ரிதத்திலே பொழுதப
பங்கமாநு குகை வினோதமே பென்றும் பாணமே சுகமென வுரைத்து
மங்குநா னாதவே தோர்மனைச் சேற லானதே யுலாத்தென மொழிந்தும். ()

தாங்களு முன்னே சிறிந்துநின் தவர்க்குத் தகாதன சொல்லியே துதிபட
ராங்கவை பெல்லா மெய்யெனக் கருதி வருநிதிச் செருக்கினுள் மயக்கி
விக்கனல் கிறிபி சீசனே பென்று மிருபுய முருந்தனே பென்றுச்
தேங்கம வத்தி விராவப னென்றுஞ் சிந்தையாற் தம்மையுட் கொண்டு. ()

கடவுளா னவரை யுட்பட வணங்கார் காணினுங் குரலரைப் பேணு
ரடைவுளார் சிலரை யறிந்துகொண்டாடா ரத்தனர் பூசையுஞ் செய்யார்
முடிவிலா வறிஞர் தம்மையே பிசுழ்வர் மூத்தவர் மொழிகளுக் கேளார்
படிபுது லமைச்சர் வார்த்தைகேட் குமுது பரிபவ மாசுவே ரினைவர். (௩௪௧)

தூராப்பக வினனே சிறிதிடை விடாம விருந்திதம் பேசிலா விகனிற்
பார்க்கற விருந்து தங்குகொக் கன்ன பண்பிலா தவர்களே யவர்க்குப்
பிராத்தரா னவரு மமைச்சரு மொன்றிற் பேதமி னோழன்மார் தாமும்
விராய்க்கொன்பே குறவு மவரைத் தமக்கே வேந்தர்தாம் வேண்டின தளிப்பார். (௩௪௨)

சுந்தரா புரிவா முமார்கோன் தேவன் தாயனெஞ் சண்பயின் னெஞ்சு
மெந்தரா சதம்வந் தெதிர்ப்பினுங் கலங்கா தென்னும் தாரநி யாதா
ரத்தயா நமைந்த தானினு மிந்த வழகுயிவ் வினமையும் வரையும்
வந்தடர் செலவு மிசைபெருஞ் செருக்கு மாற்றென ததனை மார்தி. ()

மிகமிக வருத்தி யாகினு மிந்த மேதினி தீதுரை யாம
நகையிரு முதிய குரவர்தித் திபாமற் சதிரா னவர்க்ககப் படாம
லகமகிழ் தோழன் மாரிக முடிவ லாசைக டம்வசத் திழாம
நிகழ்தரு ஈல்லோர் தாமக லாம நீயவர் தாமனு காமல். (௩௪௪)

மஞ்சசேர் குழலார் மிகவனு காமல் வாழ்வினான் மதிமயங் காமற்
செஞ்சொல்வாழ் தெய்வமா துடை விடாமற் செருக்குநர் தனைக்கல வாமல்
விஞ்சுது லமைச்சர் மொழிகளை மறாமல் விடாமா னவைவலி யாம
னெஞ்சுதா னோடி வகைகட வாம னீதிது லடைவிலே பொழுதி. (௩௪௫)

மனமகி மூர்கை தருமபி டேச மங்கல மதனையும் பெற்றான்
வினமிரு குரவர் வழியறி புரக வேந்தாழ் பாரமுந் தங்கித்
கனைகழல் பணிபா தவர்களை வணக்கிக் கண்டவாழ் பவர்களை யுயர்த்திப்
புனைகதிர் முடிபா யுத்தையே போகப் புகழுடல் வர்த்திடு நீயே. (௩௪௬)

ஊர்க்கு நாத வியம்பிய னெழிவி வியல்பினுந் சந்திரா பீடன்
மனத்தினுந் கழுவித் துடைத்ததே போல மாதா வினக்கிந் திலாகொண்
டனைத்தையு மறந்தோர் விழித்துவர் வுடையோரானது போலவே முழுது
நினைத்தவ னாகுகெனிறுபோ திருந்து நீடுதன் மானிகை சேர்த்தான். (1)

மற்றநாட் திறுதாற் சந்திரா பீடன் மன்னர்கோன் மலராடி வணங்கி
சிறுநாடி டிக்கு விசயமேற் செல்ல வெனக்குரீ விடைபரு ளென்ன
வுற்றபே ரன்பா லவன்முடி கோக்கி யுனக்கரி டேகமுஞ் செய்த
வற்றநான் முருத்த மாகரீ செல்ல தடை வென வப்பொழு துரைத்து. (2)

வேறு.

பின்பு நல்லதொரு நாளின் மன்னவர் பிரான மைச்சொடு பேணியே
யன்பி னுதுரிய வந்த னுளாரடி டேக மங்கல சடங்கொலா
முன்பி னுளின்முறை செய்ய வாகிபல முனிவர் கூறமுடி மன்னந்தா
மின்ப வாய்மைகண் மொழிந்து சூழ்தா திருந்த வுத்தம குமாரனை. (நசக)

தடங்க ளாறுகள் சமுத்தி சங்குளினை தம்மின் மற்றுள தலங்களிற்
கொடந்து* பன்மணிக ளவுட தங்கொளாடு கூட வேலிறை குடங்கடன்
விடங்கொள் செங்கையி லெழிந்து மந்தரபுனி தங்க ளாறிருக னுலகைநீ
குடங்க வந்தபுன லால்வி ளங்கவடி டேக மோகையொடு செய்தான். (3)

ஆன வப்பொழுது தன்னி லோர்கொடி யடுத்து முன்படர் மாத்தையுந்
தானனைத்ததை விடாது வேறுமொரு தருவி தும்படரு மாறுபோன்
மாண மெய்த்திரு மடந்தை மன்னனை விடாம லேயவன் மைத்தது
முன் மற்றவடி வேன்ம பேணியு முற்ற வேகையொடு பற்றினான். (நகுக)

பின்னர் மன்னனுயர் தேவி மார்கொடு பேதை மாதப்பலர் சூழவே
யன்ன மென்வைரு லாண்வி லாசவதி யகம கிழந்திரு கரங்கள்ளன்
மின்ன மின்னவணி சந்து மெய்முழுதும் வெண்ணி லாவினை விரிப்பவே
வன்ன வன்னமது மாலை சூழ்மணி மகுட நின்றொளி வயங்கவே. (நகுக)

மாத நப்புதிய நிலவு போதுமொரு மடியு மித்தருண் மருவுகோ
கோசனைக்குண்முழு கிச்சி வந்தவறு கொன்று கன்னமல ராதவே
தேச பெற்றிலரு காப்ப னிர்த்துகழ் செங்கை வானொடு சிறக்கவண்
டாஸச யுற்றுமுரல் செவ்வி மாலைநிறை யாக மெங்கணும் விளங்கவே. (4)

பரிபு ராதியறு பத்து காதுபணி யும்பெ ரும்பாபை பரப்பவே
பொருவி ருதையெனு மன்னர் மன்னொரு பொய்யி ரம்புகொடு முன்புநின்
தருகு லாவரு கெருக்கொழித்துவா வம்பொன் மண்டப மிணர்நிலை
சூரிகில் சிங்கமணி பாச அத்தின்மிகை கோல மாலென திருத்தான். (5)

* கொண்வெந்து என்பது, 'கொடந்து' என மருவியது.

இருக்க வப்பொழுது மன்னர் பாவரு மிகைஞ்சி சின்னனாக வவவிலே
பெருக்க மந்தா மலித்த வேலைபொலி பென்ன வும்புளைய காலரின்
துருத்த மேகபொலி பெனவு மாழாச முற்ற திக்குவிச பத்தின்மேல்
வரித்த நன்செல வுரைத்து சின்னதிர மன்னும் வானமு மதிர்ந்தவே. (1)

அந்த நீடொலி பரந்தெ முக்குரிசி வவனி பாவர்செய செயவெனத்
தந்த வேளையு மிருத்தெ முத்தனது தாடொ ழாதமுடி பரசர்பான்
முந்தி வாழ்திரு மடர்கை தானெழு முகஞ்ச ளிந்தவர்க டேவிமா
ரிந்தா நிலைய னங்க ணீரெழு விருந்த வாகன மெழுந்தனன். (௨௦௦)

வேறு.

ஒருவர்க் கொருவர் நெருக்கத்தா லுற்ற வடக்க ளற்றுதிருந்
தாளத் திரைப் பயணமெழுந் தற்கா லத்தின் மங்கலமாம்
பொரியிற் சிதறி மன்னரெலாம் புடைகுழ போத வெண்முனைபைப்
பரவிப் பெயருந் கற்பகஞ்சூழ் பாரி சாத மெனாடந்தான். (௨௦௧)

நாமர் தருபத் திரவேகை கலஞ்சேர் பின்னு சனத்திருப்பச்
சேமம் பலவுங் கொண்டொருவன் செலுத்தும் படியின் மீதேறி
மாமர் தாழ் தாஞ்சுழலங் வட்ட மான பாற்கடல்போ
லையர் தருவெண் குடைநிறுத்த விராச தானி பெயில்கடந்தான். (௨௦௨)

பைம்பொன் முடியின் பின்பாகப் பரக்கும் பரதாப வொளியெனவு
நம்பி யெதிர்கொண் டெழுந்தருள நானு வேகத் திருமகன் கார்
செம்பஞ் சிளகி யெண்டிசையுஞ் சேந்த தெனவும் பார்த்திபர்த
மம்பொன் முடியின் மணியெயிலா ளறவே சிவந்த தாதபமே. (௨௦௩)

ஒன்றுக் கொன்று மிடைந்துமிடைந் துயர்வெண் கவிகைத் திரனெயிய
சின்றுந் நிறைஞ்ச நெருக்கத்தா ளிரைமா முடியின் மணிசிதற
வென்றிச் சேனா பதிநாமம் விளம்பி விளம்பி முன்சாட்டச்
சென்றிப் படியே பெம்மருங்குந் திறன்மன் னவர்கே வித்துவர. (௨௦௪)

தக்க ராக சிந்துரத்தாற் தாளத் தொடையான் மாலைகளான்
மிக்க சோதி பிறவணிந்த வெஹைக் கந்த மாதனந்தான்
செக்கர் மாலைச் சேயொளியுந் திகழூர் தாரா சக்கரமு
மொக்க மேலி பொளிரீமேரு வேக்க வெனவே பின்போத. (௨௦௫)

இந்தரா புதமாம் வாய்புரவி பெய்லா வணியு மணித்துவிதல்
விந்தா வயமா னணித்தருளும் வெற்றிக் கொடிபோன் முன்செல்லச்
சந்தா பிடன் ருனேறுந் தாமப் படியைத் தாள்விரலா
அந்தா மகவான் தன்நிசையை நோக்கி நடந்தா னப்பொழுதே. (௨௦௬)

ஒரு மதமாணியாபிக்கப் பகையுள் கவிதை பொருளோடு
நீடு படைநா னெண்ணவொன்னு நிறைமா மதியின் பதிவிய்ப்பு
கடி பெழுபே ரின்பெய்க்குக் குலவு முகார்தக் கடல்போல
வட்டம் பெறவே மண்முழுது மடைவே பார்த்து சென்றதவே. (௧௧௧)

இவ்வாறாகச் செல்வதுகேட் டில்லத் திருந்த மந்திரிசே
யவ்வாறிலிதா மங்கலமா மலங்க ளணிந்து புறம்போந்து
மொய்வார் மதிவெண் குடைநிழற் றமுடிமன் னவர்கள் புடைகுழச்
செவ்வா தபனைச் சேர்மதிபோத் சென்றே யுறா சிண்படைத்தான். (௧௧௨)

காஞ் சிதமாம் பெருஞ்சேனை கடக்குந் துழனி யதனா
மாஞ் தடரும் பரிவென்ன மார்க்கு மனுமா னிப்பாஅங்
காஞ் சருவிக் கடபாளைக் கணங்கள் மிளிது முழக்காஅஞ்
சேஞ் சமுதத் தொலியாஅஞ் செவிடாய் மோகித் ததழி. (௧௧௩)

வளைபார் கவிபோற் பெரும்படைபால் வண்ணம் பலவா பத்துளி
விளைபா டுனர்போல் கிழிபுதைத்து மிகநீர் வேட்கையுற்றவர்போற்
கவிபா னைகளின் மதசலமுங் காசே கீழ் மிகப்பருகி
மிளைபா தமரில் வென்றவர்போ லெழிலார் கொடினை பிடித்தெழுந்த. (1)

வெற்றித் திருமா தெறித்தெறித்து விளைபா டுய்பொற் கண்ணம்போற்
கெற்றிப் பார்த்து கார்க்காலந் தோன்றும் புயல்போ லெம்மருங்குஞ்
செற்றிக் கவிழ்ந்து திரிபுலனத் திருநின் முட்டாக் கெனவெங்கு
முற்றிக் திருமா லிருவடிபோன் முதன்மு வுலகுங் கொண்டதவே. (௧௧௪)

ஆன பொழுது பரிசிலாவாய் விலாழி யானு மடல்கரிபின்
காண மதநா ளாகளாஅங் காசே காத்தின் பெருக்காஅ
மேனை பெழுபேர் வுளாஅங் மிவ்வா நெழுந்த துகைடங்கிப்
போன திசையும் வெளிபாடிப் புலர்ந்து தோன்றிற் றப்பொழுது. (௧௧௫)

ஆனவு பட்டாத விப்படைகண் டறவே கவிதூர் ததிகழித்து
வனமை விடாத மந்திரிசேய் மன்னன் குமாரன் முகநோக்கி
விளம தயாரி யாசேகே னெங்கோன் றார பிடனெனங்
குளிர்ம் திமாவை வெண்குடைபாள் கொவ்வா வுலகுந் சிலவுண்டோ. (1)

திக்கு விசயம் காரணமாய்ச் செல்லு மனவி னுண்ணமுதம்
புக்கு வணங்கா மன்னவரும் போற்றித் துதியா மன்னவருக்
தக்க கவி பொற்சொம்பு தரிபா மன்ன வகுமுளரோ
வெக்கு வலய மெதிராக வாய்போ கின்ற திப்பொழுதே. (௧௧௬)

என்றென் திரிய பண்பேசி யெரும் பொழுதி னினக்கோவுஞ்
சென்றக் குபரும் படங்குளாற் சேணுந் தருப்பை மாலைகொ
ளின்றம் பாமே வியிர்வேலி நிறைய காஞ் சிதமாக
கொன்றம் புறமை பவடிடைத்தாயொங்கு மொருபா சிறைபடைத்தான். (௧௧௭)

அந்தை நியம முடித்தருளி யனேகங் கைதலாற் பகற்போக்பெப்
பெற்ற வனாயு மமைச்சனாயும் பரிபாச் பரிந்த சோசத்தான்
மற்றை யவர்கள் வார்த்தைகளே மறித்து மறித்து மிருபாறு
முற்ற டுயிர்போ னுறையுமிவர்க் குகாததே தவிர நிராகெழித்தான். (௩௭௩)

இந்த வகடவே காடோறு மெழுந்த பகடகேட் டெதிரெதிரே
வந்த வளரும் பெரும்பகடயான் மண்ணை நெரித்து மலையிலித்து
முந்து நதிகள் வந்துவித்து மோடை பகடய வுடைப்பித்து
மெந்த வளமும் பொடிசெய்து மெல்லா வானு மிடிப்பித்தும். (௩௭௪)

வணக்கா தவரைத் தாழ்வித்தும் வணக்கி பவரை வாழ்வித்து
மணக்கா லஞ்சி கின்றவரை யஞ்சே வென்றென் றருள்புரிந்து
மிணக்கா யபய மென்றவரை கிடேற் நியும்வர் தெறிச்ச்தாரைப்
பினக்கா முடிபைவேருடனேபிடுக்பெறித்தும்பிழைபொறுத்தும். (௩௭௫)

கடா வரசர் முடிபறித்துக் குமாரர் பலரை முடிவைத்துக்
தேடா கிதிகள் சேகரித்துக் தேச சூழி நிலிவிட்டும்
பாடா வரசர் பாவலராய்ப் பாடும் பாணி பலசேட்டு
காடா னவைக னெவற்றுந்தன் னுமத் தம்ப நடுகித்தும். (௩௭௬)

மறையோர் முனிவர் வானவர்கள் மகிழும் படியே தாழ்த்துந்
திறையோர் கொணருந் திறைகண்டுஞ் சேனா பாக மிகவளர்த்தும்
குறையோ தரிய மேம்பாடு கொற்றம் பெருமை வெற்றிகெடும்
பொறையோ டுணையருணமுழுதும் புவிசுடோறும்பொலிவித்தும். (௩௭௭)

மேலைக் கரைகுழ் புவனமெல்லா மிதித்து நெரித்தும் வேளியெல்லாஞ்
சாலைப் புழுதி புடைப்பித்துத் தானியப் படியே முவாண்டந்
கோலைப் பரிதித் தீழ்த்திசையுந் தெற்குத் திசையுந் குடதிசையு
மாலைக் குபேரன் வடதிசையுந் வளைப வகடவே வலம்வந்து. (௩௭௮)

எல்லைக் கடக்குழ் பூவலய மெல்லாம் வென்று தன்னுணை
செல்லச் சென்று மிவன்வடதீழ்த் திசையிற் சென்று கலிலாயத்
தொல்லைக் கிரிவி னருகாகத் துளவோன் றுணையாம் பார்த்தனுக்கும்
வெல்லந் கரிதா விருந்தவிழல் வேட ரோம சடரென்போர். (௩௭௯)

வாழும் தீழ்பாற் கடலருகே வயக்குஞ் சொன்ன புரந்தனையுஞ்
சூழும் பகடயால் வென்றதிலே தொன்னீ ருலகைச் சூழ்போர்த்து
தாழும் படியே மிகவிளைத்த தன்சே னைபெலா மிணைப்பாறத்
சேழொன் றிபசெஞ்சுடர்முடிபான் னொர சனத்தில் கிறிநிருந்தான். ()

வேறு.

அங்கொருநாட் டனதுபரி மேற்கொண்டு வேட்டைபோ யரிய காலை
மெஞ்சூழ வகுமணி விளைவதயோர் வகாமுடிக் நிழித்து மண்மேற்
நம்பெனின் வாயிதனாக் கண்டதமும் கண்டநியர் சந்தரா டே
வின்கிறன்மே கித்திர யுத்தத்தொடு விளைபெறவே பேயிச் சென்றான். ()

ஆக்கத்து மணிநகரமும் கண்டறிபா தாகையினு லஞ்சி போடத்
தாக்கரிப பரிசின்சபாற் றுண்பெலரம் பிற்படுத்தித் தானே தானு
சிங்கிதகைக் கெட்டுமினி பெட்டுமென வதன்பின்னே சிந்தி போதித்
பாங்குடனஞ் சிபோசனசென் நிடைதுவோர் லனாமுடிமேற் பாய்ந்த தன்றே. (1)

பரிக்கஞ் சிலமல்ல வாகையினு லதினனயிற் பார்வை விட்டுத்
தரித்தென்ன காரியநாஞ் செய்தோமென் நறவெள்கித் தன்னைத் தானே
சிரித்தந்த வழிமீள்ச் சருகடர்ந்து தெரியாமற் சென்று வெய்யோ
னெரிச்சிந்து கதிர்க்கரிஞற் கணமாவந் தானுமிக கிளைந்துகின்றும். (௨௮௨)

தோன்றியது கலிலாய மிதன்நெற்கே சொன்னபுரத் தூரப் போந்தோ
மான்றபெரும் பரிதாப மாறினா லல்லதுபோக் கரிது தெண்ணீ
ருன்றுமிட முண்டோவென் றுலாகியிபம் பன்றிகடா வுதறுஞ் சேறு
தேன்திகழ்தா மலாபாசி தெறியதோர் சிறுசெறியைச் சென்று கண்டான். (௨௮௩)

அடைபாள மிணையிற் று வண்ணிதனித் தெண்ணீரென் தறித்து செஞ்சின்
மிடைபுர்திச் சிறிதெதிரே சென்றளகிற் கலிலாய வெற்பின் மேற்கே
கடைடாசல மனாழிமேகக் கயிர் ததுபோ லொருசோலை கருகித் தோன்ற
நடைபாறி யவன்மெல்ல மெல்லவது தன்னோக்கி நடக்கும் போது. (1)

குலமலிற் பரிமளமும் பரிமளநீர்ச் சிவிலைகளுங் கொண்டு தெண்ணீ
ரலைதருகா லெதிரெதிரீர்வந் தன்புடையார் போற்றழகி யாற்றலாற்ற
மலர்கமல மதுறுதர்ந்து மணங்களித்த வேர்திமங்கள் வாவா கிங்கே
சலமுனதென் நவழப்பவர்போ லார்த்தெழுவந் ஞான்றழிபோய்ச் சார்ந்த போது. (2)

அக்காவி னடுவாக வரியவன தெய்வகைக்கென் நயனார் செய்த
திக்கான லொழுந்தும் போன்றுமெழிற் றிரிபுணத் திருகின் சீர்பார்க்
கைக்கான கண்ணாடி போன்றுமுயர் கயிறைய முருகிக் கால்கொண்
டிக்காவி னின்றதுபோன் றுங்கடவே மூம்பிறந்த விடமே போன்றும். (3)

தவமுனிவ ருளம்போன் றஞ் சான்றோர் தம் குணம்போன்றுந் தட்பமெப்தி
யுவகையிலா வகைதெனின் று வண்டானம் வண்டினமோ திமங்க ரண்ட
மிணவிலைவயன் மிகளினங்கி வனசமலர் குமுதமல ரிந்தர நீலம்
புவனமட மகளிர்வத னமுமிதமும் விழியுமெனப் பொலிந்து தோன்ற. (4)

நாரணனுந் திருமாத நான்முகனுங் கலைமாத நான்ம ருப்பு
வாரணனுந் தியஞ்செயு மிருநாற்கு வகைக்களுமேல் வருமீ ராறு
சேனியுந் தினகாரு மருத்துவரு மொருபதினோர் சேகரி லேறுங்
காரணரு மோரேழு முனிவர்களுந் திக்காளுந் கடவு ளோளும். (௨௮௪)

ஆனைமுகக் கணபதியுந் திறல்வேளு மம்புலியு மணங்க வேளுந்
தானவயிற் தியாதரர்சின் னாரியக்கர் கிம்புருடர் தவத்தோர் நாகர்
மாணமுடைத் திறநாக்கர் கருடலிவ் முதலான மற்று ளோரு
மேனையுமந் தவரவர்கட் டரிவைவருந் தனித்தனியே பெய்தி பெய்தி. (5)

நீராடி யெனினமை நிகழ்த்தியவா வர்வந்த நிரைபுந் தோளிற்
குராடி யுதிர்ந்தமல நிகழமுல வவர்கனத்தின் றடந்தான் வைப்பு
மாராத பெரும்பூசை செய்திடமு முதலான வண்டபா ளக்க
மாராத வினைதிர்க்கும் பலப்பலவார் துறையெங்குஞ் சிறந்து தோன்ற. (௩௯௦)

இப்படியே மனோகரமா பெண்ணரிவ புண்ணியமா யென்னு நல்லோர்
செப்பியதான் முறைதேருந் தேவனிய மமரோசன் செல்வ மென்ன
மெய்ப்புகியோர் பரிதாப முழுதாற்றி வேண்ணுன வெல்லா மீந்து
தப்பறவே பொயிர்தோற்கு மச்சோத மெனுநாமத் தடத்தைக் கண்டான்.
கண்டனவே யினைப்பாறிக் காசரிடைக்கின் னாமிதுணக் கண்டு பின்னே
மண்டியது நன்னமையாய் வந்துமக் கிப்படியே வாய்த்த தென்று
கொண்மெனங் களிகூர்ந்து குளிர்வாவித் தென்னகரவாய்க் குறுகியங்கே
தண்டியவரும் பரிசிறங்கிக் கண்ணினார் திருநிலமேற் சாய்வித் தாற்றி. ()

எழுப்பியொரு சிறிதறுகு பறித்தருத்தி வாகியிலே யிறக்கி வேண்டு
மடைக்கருளிர்ப் புனலாட்டி யிலத்தேற்றிக் கரையினையோர் மரத்தோ டார்த்து
நிழற்புகர்வான் கொண்டதற்கு செம்புலுது மரித்திட்டி நீருட் போயத்
தழைத்தெழுபல் கயவளைபர் தன்னுதும் புனலாடும் தாகந தீர்த்து. (௩௯௩)
தாமரைப்பா சடைகளைமார் புடனணைந்துக் கரையேறித் தழைத்து விசி
யேமமுற்ற தொருபெருமண் டபத்தொருபா றையிற்படுத்தல் கிருந்து தோளில்
வாமமுற்ற வுத்தரியர் தலைக்குயரர் தானாக வைத்துச் சாயந்து
சேமமுற்ற வடிவேலா னொருசிறிது பரிதாபம் தீரும் போதில். (௩௯௪)

கவ்வியபுந் கடியாது தலைகொர்ந்து செவ்வெறித்துக் கவன வாசி
செவ்விலைப் பூத்தடத்தின் வடமேலைத் திசைநோக்கித் திசைத்தே நிற்க
வெவ்வியவேன் மன்னனுய் தென்னெனவத் திசைநோக்க வினா நாதத்
தெவ்வியப்பு மினிதான தொருதே மனோகரமா யெழுந்த தன்றே. (௩௯௫)

மானிடர்க ளியங்காத விவ்வனத்தே யிக்கிதம் வந்த வாரென்
ருனெனான் கதிரியித்துத் தாமரைப்பா யலினெழுந்து தயங்கு தெ
மானதிசை வைப்பலகால் பற்பலகால் னின்றறந் தரித்து நோக்கி
பாணிதனை யறிவனென விவுளியபவான் கணையணிந் திறைஞ்சி யேறி. ()

இசைகேட்டு முன்னோடு மிளமான்கள் வழிகாட்ட வெண்ணில் கோடி
கணகாட்டு மேல்கரையே நடத்துவட மேலருகே நண்ண வாக்கே
மிசைகாட்டுங் கயிலையின்பால் வெண்சந்தா ப்ரணயென்னும் வெற்பின் சோதி
திசைகாட்ட நிலவுமிழஞ் சிவன்கோலி லதனருகே திகழக் கண்டான். ()

ஊமத்திகழ்கே தலைகவனத்தி னறுந்துளி வடிவமெலா மறைப்ப லிசன்
பத்தியிது ஹத்துளஞ் செய்தனன்போற் சென்றனுமெப் பளிங்கி னுலே
புய்த்ததொரு காற்றானு மண்டபத்தி னவொக வொளிருஞ் சோதி
முத்ததன லுழருந்தே யஊமத்ததொரு சிவயிழை முர்த்தி யாக. (௩௯௮)

மாகதலே விதழிதழால் வயங்குமின்ற மதிபோன்றும் வண்ண முத்தி
ஞ்சுறுமா முடிபோன்று மழகொலிரு மாகாச இதின் வெள்ளைத்
தேசுறுதா மரைமலர்கண் முடிக்கணிந்து தேவகொல்லார் திரண்டு போற்று
நீசனிம வரன்பயந்த வுமைபாக னெழுந்தருளி யிருப்பக் கண்டான். (400)

வேறு

இறையவற்குத் தென்னருகே யிருத்தெழில்வெண் பட்டுடுத்தக்
குறைவறத்தன் பாக்கியரைக் கூடினன்போன் மாணித்க
நிறைதருபொற் றாண்களெலா நெருக்குபதி பிம்பமெழப்
பொறைபடைத்த தவவென்னம் பொலந்தவனைப் புடைசூழ. (400)

பாற்கடலின் முழுக்கிரைத் தனள்போன்றும் பார்படைக்கப்
பேர்க்கரிய நான்முகத்தோன் பேணிகைத்த விரைதபோன்றும்
கூர்க்காதி தவவேடம் கொண்டிருந்த படிபோன்றுஞ்
சேர்க்கலமா னான்பாதஞ் சேவிக்கின் றனள்போன்றும். (405)

செஞ்சடையு மச்சடைமேற் சேர்த்ததிரு வடிவிலையும்
பிஞ்சடையு மெழில்வடிவும் பிறைததலுந் திருந் து
நஞ்சடையு மிடற்றவன்மே னுடியதா மரைவிழியு
நெஞ்சடையு மருணெறியு நெறிகடவா வாறுதலும். (406)

ஒருசெவிக்க ணின் றிலங்கு மொளிர்முத்தின் செபவடமு
மிருதனத்தி னிடைத்திகழு மிமையவர்கற் பகவுரியாம்
வரிசைபெற்ற வுத்தரிய முடிச்சுடனே வளர்மதிவெண்
கிரணமொய்த்த முன்னுலாக்கொளர் துகொளர் தெதிர்வினக்க. (407)

இசைகளினுன் மனமொடுக்கி யிகல்லிளங்கு சாதியெலார்
நிசைகடொழஞ் சூழ்போந்து சித்திரங்கள் போனிற்ப
வசையகலா வகங்கா மாற்சரிய முதனீத்துப்
பசுமைவினா ளீடேற்றும் பாசுபத நெறிபூண்டு. (408)

தெய்வவடி வானகயினுற் சென்றவய தறிவரிதா
யவ்வுருவ மொருபதினெட் டளவுவய னுனவெனலாய்ச்
செவ்விதரு கற்பகப்பூஞ் செந்தனீர்போ லக்கையிலே
மெய்வகைய தந்தததால் விளங்கிவலி னைபவாங்கி. (409)

நரம்பாது மிடற்றாது நயந்தெழுந்து நிசைகளெல்லாம்
பரம்பாநின் றுருக்குமுயர் பாட்டிசையா லெவ்வுயிர்க்கும்
வரம்பாந வுமைபாகன் மலாடிசே வித்திருந்த
வரம்பாவு தவவேடத் தொருதிருமா தையுக்கண்டான். (410)

கண்டனனே கிறங்கியோரு கவருடனே புரண்டையவர்த்
தன்டர்பிரகன் கோலிப்புருத் தவனிருநா டொழுதந்த
வொண்டொடிபையப் பலகாது முற்றறறுப் பார்த்தவன்பாங்
மண்டியனா றதலாலும் வடிவாது மதிசயித்து.

(சௌ)

நிலவலயத் துன்னார்க்கு நிரைவறவந் திப்படியே
நிலபலிக்கு மாரிருந்த தின்றுபயன் சிறிதுமிலாக்
கலியுருக்கொன் கின்னாத்ததைக் கண்டிதன்பின் வந்தகாம்
பொலிவுபெற்று விளங்கிபலிப் புண்ணியபூ மிகப்பக்கண்டேம்.

(சௌ)

அதன்பின்பு திவ்வியமா மம்புயனா வியைக்கண்டே
மதன்பின்பு திவ்வியமா மமுதவிசைத் தொனிகேட்டே
மதன்பின்பு திவ்வியமா மரிவைவிவ டினைக்கண்டே
மதன்பின்பென் பெறவேண்டு மென்றுமிக வதிசயித்து.

(சௌ)

இவன்வடிவ மிக்கித நிச்சயமும் பரிசில்லை
பிவனிமையோர் கன்னிகையென் நியம்புகின்ற திப்போதி
விவனெமைக்கண் டேகாம விருத்தனனே விவன்பேரு
மியடவஞ்செய் காரணமும் பாங்கேட்போ மெனவெண்ணி.

(சௌ)

அவன்பாடி விடுமளவு மங்கொருதுண் சாய்ந்திருந்தா
னவடாணும் பாடிமுடித் தாணவலம் வந்திறைஞ்சித்
தவமான வழுதுநிக் காந்தமாம் பார்வையினு
விவன்வாழும் படிதேற்றி பினிதாக முகமலர்ந்து.

(சௌ)

இளைத்திருந்த தேன்மடியா பெழுந்திருமி நெனவவனுங்
கிளைத்தெழுந்த வுலகையனாய்க் கிளர்ந்திறைஞ்சிக் கருணையெலா
மனித்தபக வதியருளே ததுதலைமேற் கொள்வனென
வளைத்தொடுக்கி யவன்பிறகோர் மாணுக்க நெனப்போனான்.

(சௌ)

ஆங்கொருநா றடியளவு சென்றன வி லரும்பகலே
விக்கொள்ளி சிபசோலை மிடைமிடைய கிருபாநுந்
துங்குபெருஞ் சாமரைபோற் றலக்குமலை யருவியிரண்
டோங்கிவிழ வதனடுவே யொளிசுமொரு சிறுகுன்றில்.

(சௌ)

மாணிக்கக் கமண்டலம்வந் கலாசயன மாவுரியின்
காணுற்ற தொருசங்க கபாலமணி திருநீறு
பேணுற்ற வலரபுகத்தோ டியோகவட்டம் பிறவுமெல்லாந்
சேணுற்று விளங்கிபதோர் செழுங்குடைவா பிழையடைந்தாள்.

(சௌ)

அதனாகோர் பாறையிலே யவனிருப்ப வலனுட்போ
பிதமுடனே தலைமாட்டி விசைவினை தனைவைத்து
முதிராகுவி யோரின்க்கே முகந்துகொணர்ந் தவன்முகம்பார்த்
ததிபெரும் பூசனைக்கா மர்க்கியங்கொன் கெனவகந்நம்.

(சௌ)

அடிக்கோரன் வணங்கியபே நமைபாதோ வடிவேற்பிப்
படிமிகவா தாஞ்செயுமோ பற்றுவுகோ வென்றென்று
முடிபடிமே ஹத்தொழவு முறைமையினுள் மிகவருத்தி
வடிவியிழ சினைசெய்து மற்றொருபா ஹயிலிருந்தான். (சகக)

சிறிதிருத்த பின்னரிவன் நேயமுநா மமும்போந்த
முறைமைகளு மிவன்கேட்ப முறைமுறையே யவன்மொழிந்தா
னிறைவனாயுந் கேட்டதற்கி னெழுந்திருந்து கபாலமெடுத்த
தறவுயர்ந்த மாங்கனின் பா இலயமிடு மெனாடந்தான். (சக௭)

மாங்கனெலாக் தலைவணங்கி வளங்கெழுநீர் கணிபலவா
னிரந்தாமே கபாலத்தை நிறைத்தனமற் றிதனையெலாக்
தார்தருக ரயிலோன்முன் குன்னவைத்தா ளவனுமகிழ்ந்
தருத்தவமே பெரிவதென வாக்சரிய மிகக்கூர்ந்து. (சக௮)

எழுந்துகல னையவாங்கி யிகன்மாவைத் தனைத்தருகே
தழைத்தெழுபுல் விடைவிடுத்துத் தாமருளிப் புன்லாடி
யழுந்துவோ ளங்கண்முடித் தமுதனைய கனியருத்திப்
பொழிந்தபுன னுண்டாறிப் போயெருபா ஹயிலிருந்தான். (சக௯)

அம்மாதுங் கனிமுதலா மாகாரங் கொண்டாறிச்
சம்மாதே தனித்தொருபா ஹயிலிருப்பச் சுரும்பேறுஞ்
செம்மாலைத் தோளா னுஞ் சென்றருகே நின்றவடன்
சம்மாதத் துடனிருந்து தாழ்த்தொருவா சகமொழிலான். (ச௧௦)

தனவாரின் கருணையினுற் தருக்குமன மனிதருக்குக்
குணமான நோய்மையே குவாலாக மேற்கொண்டு
துண்பான தவத்தினின் னாயதிரு வாக்காலே
விண்பான லெமொழிகேட் டின்புறவே யன்புறுமே. (ச௧௧)

சிறிதுபொழு னுண்டான சேவைதா னெடுகளை
யுறவுதரு கின்றமையா னுன்னொருமை மதியாய
லறிலியேன் கேட்பதுனக் கனுமதியே யாமாகின்
முறைமையினுன் மொழிவனென யவன்மொழியி னெனமொழிவான். (ச௧௨)

செருடைநின் திருவகநா ரத்தினுற் நெய்வகணத்
தியாருடைய திருமரபோ விடேற விட்டதான்
பேரமு தருமித்தப் பிராயத்தே மனமொடுக்கிச்
சாரல்வனத் தனிற்றனியே தவஞ்செய்யக் காரியமென். (ச௧௩)

என்றானி லவடானு மிருத்தொன்னை நினைந்துமேற்
சென்றதயர் மீதுரக் செயலழித்தொன் னென்றாக
நின்றவிழுக் தரளமென நினைடுங்கண் னெரிசோர
வன்றனிகூர் ததவிம்மி யாய்கிடா திருத்தமுதான். (ச௧௪)